

F

გეოგრაფია

ქართული

საგანმანათლებლო

საზღვაო

1852 წლის

საგანმანათლებლო

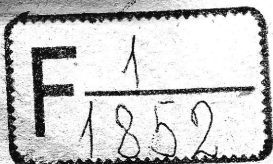
ნა. 11.

ПЕЧАТАТЬ ПОЗВОЛЯЕТСЯ,

если только, чтобы по отпечатаніи представлены были въ Ценсурный
Комитетъ законное число экземпляровъ, г. Тифлисъ 1 Января
1852 года.

Исправляющій должность Грузинскаго цензора Св. Алексеев

Въ Типографіи К. Г. Эрнстова.

№ 11.

ქართული სიტყვიერებითა
 ჟ უ რ ა ლ ი .

ჭკანტუზი ხანის აწამ ხანაში.

აწამ ხანა — უნთი ეს სიტყუა შესძრამს შართლათ
 გმნობსას უკოზიელისას. ბევრნი მოგზაურნი ცდი-
 ლობდენ შესვლასა ამა საიდუშლოსა საცხოვრებელში
 მაგრამ წასაკუჭველია აწა ამა განძახვით, როგორათ-
 აც ეს, რომელზედაც ჩუჭენ გვსუნს მოხსენება თქუ-
 ჷნი.

აწინს ტუჭტიაში უნთის საფაშოს ბძანებული იყო ფა

შა ალი-ბენ-ალი. შეუწყალებელი, ზ საშინელი იყო წო-
გოწათაც ანის ფაშების წესი; ყოველივე ძწოდა ზ მო-
ინებოდა მისსა საშინელსა შეხედვასა ზედა. საშიშარი
ხოცვა იყო ეწითის მის უბნალოს მიხუხისა ტალო, ეწით-
ის მის ხელისა ნიშნებითა. ბევრი ამბები დადიოდა ხა-
ლხში იმის სასტიკობასა ზედა, რომლისაგანაც ვუღი-
აივსებოდა სისხლითა. ასე ამბობდნენ მითომც ეწით-
აფას შესწინეოდა მუხანათობა, ფაშას აწა ჰქონდა დრო-
ება წათა თვთ განდაეხედვიანებინა, გაუგზავნა ეწითი ყმ
აწვილი ექენდი, თავისი სეკრეტარი, ბძანებით, წათა
დაეთხარა მას თვალები შექცოდველისათვის; იგი უმაწ-
ვილი კაცი ყოყმობდა ზ ითხოვდა ბოდიშსა უცოდინე-
ლობისა გამო იმა საქმესა შინა.

„ აქ მოდი, „ უთხრა ფაშამ: ზ წოდესაც მოახლოვდა
იგი, ალიმ საკვირველის სიმარჯვევითა, ზ ხელოვნებით ჰქნა
თითი თვისი თვალსა მის უხედურისასა.

— მონავ! მგონი ახლა კი ისწავლი დამოწმებებსა:
წადი! . . .

ისტე მანდამ აწაგინ აყრვირებდა თავებს იატაფან-
ით წოგოწათაც ალი-ბენ-ალი. ოწნი იმის ბძმანებლო-

ბისა ქუჩაზე მყოფნი, რომელნიცა იყვნენ შემჩნეული კაცის მკუთლულობაში, მოიყვანეს წინაშე მისსა სამჯჯავროსა. მათგან ორნიც მარტოლულობდნენ თავსა, ზე დანაძაულსა ერთი მეორეზე აჩუჭნებდა, ძალიან შესაძლებელი იყო, რომელ ერთი მათგანი ყოფილიყო მარტალი, გაძნა ფაშამ ანა კეთილი ისუწვა განჩხეკა, ამასთანავე ამბობდა, რომელ საქმე ესე ან იყო დიწსი შრომისა, ზე ამისათვის განიძნასა, წათა საქმე მათი მიხეძებული იყო დუთის სამარტალზე. იმის ბრძანებით შემცოდვენი ზუგბით ერთი ერთმანეთსა მაგრა მიაკრეს ზე გამოუცხადეს მათ, რომელ ის იქნება მათში შემცოდე, რომელიც ვერ შეიძლებს თავზე შემოქნეულს იატაღანისა მოგერებასა. მაშინ შეიქნა შემცოდეთა შორის ბრძოლა სიჭუდილსა ზე სიტოცხლესა ზედა: ყველა მათგანი ცდილობდა თავის ამხანაგის მიშველას, იმ მხარეს საითაც მოვლოდნენ შემოქნეულსა მახვილსა. ფაშა წამტკვენსამე ხანს შეექცა ამა ამბისა ცქერით: შეიდეგ ამოიღო იატაღანნი, შემოქნივა. . . . ზე ოწი თავი ერთათ მოსცვივდა თავთავის ალაგებიდ გან.

აღი-ბენ-აღი იყო საკვირვლათ განხარებული ამისთანა.

მოულოდინელის დაბოლოებისაგან; იცანოდ გულით,
რომელ მეტის სიტყვისაგან ცრემლი მოსდიოდა, ესეთ-
სა მხიარულებას ძვირით გამოაჩენდა, ამისათვის რომ ყო-
ველთვის ამისთანა შემთხვევაში ცდილობდა შეენახა უბე-
მური ზე ამაყი სახე.

გაჩნა—ოხ, შეკლებათ სილამაზისათ ზე ქალთა სია
მშვენიერებათ! იტყოდით თქუცნ იმ დროს, როდესაც
განგაჩვიება იყო მოდაში— სისხლას მსმელი მხეტა ასე
შეაქნებოდა ხოლმე თითქმის ბატონათ, როდესაც გვერ-
თა ჰყვას ბაილას თვისი, ქალი ესე იყო საუჩუარელთ ცოლს
თაგანი, მზე იმის აწამ ხანისა. აფუფუნებდა მას, ანებო-
ებებდა; ადსრულებდა ყოველსა ქეიფსა მისსა; ნებას ამ-
ლედდა ბევრხედ, რომელხედაც სხუა ცოდარი ვერცკი გა-
ივლებდნენ ფიქრათ.

საფაშოში ყველანი ამბობდნენ, რომ თუ ბაილამ მო-
ინდომა, მაშინვე ალი-ბენ-ალის გააუჩიარებს, გაჩნა იუ-
ვნენ წუთნი, რომელსა დროსა თვით ბაილაცა მიიღებდა
წუწომასა; იყო ხოლმე იმ ქალის მხრიდგან ესეთი თხ-
ოვნები ხოლმე, რომელსაცა გაჰყავრებით მიიღებდა, გა-
ჩნა შემდეგ ვსთქოთ ესე.

ამაგე დროში ღმერთის კონსულთან, რომელიცა იმ
ყოფებოდა იმა საფაშადიკოში, იყო სეკრეტარი, ემაწ-
გილი კაცო, ღმერთიანდ ლასსედი. კაცი ესე იყო ემაწ-
ილოზიანვე ესრეთსა საწმუნოებითსა გზასა ზედა, და
მეგანი რომელ წა დაასრულა სასწავლებელი ზე გამო-
ვიდა ქუშეანაში მისცა თავი თვისი საწმუნოებისა ჭრ-
ავლასა, გული მისი ივლტოდა, რომესაც შეიტყო ზე ნა-
ხა ყოველივე შევიწროება, რომოწათაც იმყოფებოდნენ
ქრისტიანნი აღი-ბენ-ადის საფაშადიკოში, შეუწყალე-
ბელის მტრს სსუა საწმუნოებისა, ღმერთიანდ ლას-
სურ ცდილობდა რომოც ე შეესუბუქებინა თავის მოძე
ქრისტიანეთ სვე;

იგონებდა სსუა ზე სსუათა დონის მიებათა, გა-
წნა ყოველივე იყო უსარგებლო. ხშირად ესმოდა მას,
რომელ მაჰმადიანი, რომელნიცა ჰყვებოდნენ ქრისტიანსა
აღი-ბენ-ადისასა, ამბობდნენ:

„თუ ბაილამ მოინდომა, მაშინვე აღი გაუწიავდება...
წატომ ქრისტიანათ არა? ჰკითხა მდა თავის თავს ჭაბუკი
ჭანატკი, მწავალჯერ მოსდიოდა თავში კითხვა ესე ზე.
ბოლოს განიძახა გაუგონარი გამბედაობითი წინა ვა-

ნძვარსა. ბაილს დაბადებულიყო მენ გრეკლასში ზე იყო სი-
ყმესა თჳსა შინა აღზრდილი ქრისტიანობითსა საწმუ-
ნოებაში; ამა მდგომარეობასა ზედა ჭედიანანდ ლასსე-
მმა დააუქმნა იმედოვნება თჳსი. განიძვარსა შესვლასა ფაშ-
ის აწამანასში, წათა მისულიყო დაფარულს ბაილს სახ-
ლამდე, კეთალ მეტყველობით განეჯვამებინა ქრისტიან-
ობითი საწმუნოება, ზე შეეგონებინა წათა მიეღო მას
ქრისტიანენი თჳს სილამაზისა საფარველსა ქუჭმე.
წა იფიქრა კარგად საქმე ესე ზე მტკიცეთაც განდ-
სწვიტა აღსრულება მისი, ჭედიანანდმა იწყო მიება ხუ-
მისა, წათა შესრულიყო აწამ ხანასში. მანამ ესე იყო აწამ
აღვილ, ერთხელ როგორცა, სეიწობდა ფაშის ბაილს
განს ზე ჰსწრეკდა შეწმუნებულის გულით მაღალთა მის-
ოდგომელთა ზედუეთა მისთა, ჭედიანანდმა ნახა, რომ-
მელ ბაილს ჰყოფდა მდინარე ერთი. გონიუწი ფიქრი მო-
ვიდა მას თაჳში: წადგან იყო საკვირველი მკურნავი, გა-
რდასწვიტა, რომ ჩავადეს დამე წყალში წამტენი
ზემოთ ბაილისა ზე ისრე შეჰყოლოდა მდინარეს. როგო-
რცა იფიქრა ისეც აღასრულა. ჭედიანანდმა გამოაწმინ-
ბელი დამე, მსუწვალის საწმუნოებით შეეკედწა ღმ-

ერთსა ზე შემდგომ მოიბა ცანისამოსი ვისურვებ, ჩავაწდა წყალში, ზე ერთს რუბს შემდებ უკუშ იტომდა სველსა საცმელსა, დაიმალა სქელს ვაზებში ალი-ბენ-ალის ბაღში. იქ განატანა მთელი დამე. შესამლო აწს, წაწმოვიადგინოთ, რომელ მას აწა ეძინა. თუქში მოასწრო მას დილამ, ჭეჭდინანდმა ან იტოდა საიდან დაეწყო, ვნახოთ იმის ახლოს გაიგონა კაცის ხმა, ოხ! თუ შესძლეობოდა მას, იმ წუთში ჩახედვა საწკეში, გედაწ იცნობოდა თავის თავს. ისრე უეცრათ შეიტვალა სახე მისი. მართლათ გაუყვითლდა, როგორც მკუდაწსა, ცუჩები გაუღუწჯდა, მართლად სხეული უთრთოდა, წისთვს შემოველ აქ? ჰკითხამდა თავის თავს თვალ ცრემლიანი. . . ჩემს დედას წადა ეშველებს, ჩემს ძმებს, ან ჩემს დებს. . . ახ! ჩემო ჭრანციავ! სასურველო ჭრანციავ! ცრემლები ჰსცვიოდა საწყალს უმაწვილს. . .

გაწნნ ხმა კიდევ მოესმა თითქმის იმ ვაზების გვერდზე, სადაც დაიმალა ჭეჭდინანდ, ამ გზობით ვი იცნობ, რომელ ხმა ესე იყო ქალისა. ეს რომ ბაილა იყო თითონ? იმედმა, კეთილანაყოფიერის ნამითა, განაცხოველდა მისი დასუსტებული ძალი; თითქმის ადაწა სურთქევდა ზე

იქით აქეთ იშოკებდა სქელს ვახის ფოთოლსა, ცდილობდა დეენახა იგი, რომელმაცთა ისრე განამაგწა ხმითა თჳსითა. გაწნა წა დანახა მან! . . . აწა, მე ვერ ვაკისრებ აწეწას. . . ამისათჳს რომ ამისთანა მშვენიერებას მინახამს, მხოლოდ ხმოსტათ გეგუვით: ესე იყო ვაწდი აწამ ხანისა.

— ბაილა, უიზილბაშუტ ხალიჩაზე იჯდა იგი, ჩნდილსა ქუჭუ (ჩინაჩისა) გაწს ბალიშებით შემოწყობილი, აწა უშოტეს იმისგან იწვა მწგანეზედ უწდტული, განუშოტებელი მისი მხევალი.

— მაწინა. უგვანი, შავი სახე უკანასკნელისა, წაწმოდგენდა საშინელსა წინააღმდეგობასა ნათელსა ბაილას სითეთქესთან, უფრო უმეტეს ადამადლებდა სიმშვენიერებასა შემშლელის ალი-ბენ-ალის ცოლისასა.

გაწნა ჭეჭინანდ წას აკეთებდა? იდგა თითქო ფუხებით ალაგზე დაულუწსმა ვისმე, თვალებიტ განსაკვირგელს სილამაზესა ბაილასისას. ცოდვალი მამაკუდავი რომოწათაც ჩუჭნცა, მას მინუტსა უწთსა, ამა დედაკაცისა დანახვაზე, დაავიწუდა დანიშნულება თჳსი წინა განმრახვასა, დაავიწუდა ტანჯულება ქწისტიანეთი, დაავ-

იწედა მტთლად ქუჭყანა.

ხოლო ჩქარა მოვიდა გონებისა, მისცა თავის თავს
საყუდუჭი ზღვანობაშია მოქმედება. იმის ბედნიერება
იყო, აწახის ქალს ეძინა, სიტხის დამაშგრალობისა გამო.
წამოსთქუა წოდენივე ლოცვანი, განიმაგრა გული
მოწამებისა ხსოვნითა, თავის მოძმეთ ტან ჯუღუბითა, ბო
ლოს გამოვიდა თავის საფრედგან ზე იწყო ნელნელა მი
ახლოვება ბაილასთან; გაწნა გამგულელმა წოდენისამე
ბიჯისა, კუჭლავ შედგა იგი, გაოცნებული, განკვირვებ-
ული ამისთანა ადმოსავლეთის სილამაზისაგან. სინაწუ-
ლი, განცვიფრება, კეთილ-მოწიწება ცხადათ გამოიხა-
ტებოდა სახესა მისსა. შოწის-ამისა ბაილაცა იყო აწა
შეცინეს მისა განკვირვებული ზე უჩეტეს შეშინებული.
წა გამბედაობაა! უცხო კაცი აწამ ხანის ბაღში!

ჭეჭდინანდი, წინაშე ბაილისა ესრეთ აიწივა, აწა
იტოდა საიდან დაეწყო, შეკცხვა ზე ხვეწნის მაგიერ წა
თა მას დაეუარა ქრისტიანენი ჰკითხა მას გზა, წოდელა
მიიუვანდა ქალაქსა.

„ეს წა ამაგა? სხუა ქუჭყენის კაცი, ფრანგი, გაუ-
წი, შემოვიდა წმინდა ამა ალაგსა შინა, მოატყუა მღუ-

მძაბვას მტკველთა, ანა მშვიდგული სიკუდილისა ზე იმისათვის მხოლოდ წათა იკითხოს სტეფანა ქალაქისა!,, ბაილამ მაილო გაჭაანებული სახე, ამოიღო ზატანა ხან ჭაღი, დაკიდებული სარტუელსა ზედა ზე გაჭაანების ნიშნებით უბედნა მას წასვლა.

უმაწვალმა კაცმა გადასდგა წოდენივე ბიჭვი, განა კუთლავ შესდგა, შეუენებულ იყო იქნებ სილამაზის ძალითა, ან იქნებ თვისის წინა განძახებითა. ამ დროსვე გვედვიდა ანაბის ქალსა, საჩქაროთ წამოხტა ზე დაიუვირა.- წა დაგემაწთა, მარინა? ჰკითხა ბაილამ ზე ეუფანა წინ ანაბის ქალს ამ სახით მოეუფანა ჭკუდინანდს, რომელ ვერ დანახანდა მარინა, უთუოთ იმისათვის შეეწუა ალა წინ დაუხედავი კაცი იგი.

— ანა ეს ჩნდელი წა ანის. . . განა თქუწნ ვენა ჰხედავთ? კაცის ჩნდელია! . . .

— უთუოთ მტკველის ჩნდელი იქნება: სხუას ვის შეეძლო აქ შემოსვლა?

— მტკველისათ უდადა აქუთ ბადში შემოსვლისა, რომესაც თქუწნ აქა ხანთ, აქ კაცი იყო? მე დანწმუნებული ვან ამაში მე ჩნდელიც დაგინახე.

- სა ჩედილს ამბობ? უთხრა გაჭყვრებით ბაილამ.

- მე ღაგინახე! განამეოჩა ნეგრეტიანკამ. ხის ჩედილი თუ იყო?

- ხეები აჩ დაბიან, ის ჩედილი კი დაბოდა.

- შენ უოუოთ სიზმაჩში გინახამს, ჩემო მარინავ. ჩე ბაილამ ასეე დაუშტკიტა ნეგრეტიანკას, რომ ბოლოს ის იცეთანხმა, რომელ კაცის ჩედილი სიზმაჩში ნახა, წავაჯინე იგინი ბაილას ოთახში. ნახევაჩ გზახე კიდევ და იკავლა მარინამ ჩე დანახვა ჩედილნანდი, რომელიცა გაქცევათ ცდალობდა გადაჩინას.

- ეხლაც სიზმაჩია? უთხრა იმან ჩე უნდოდა დაემახნა საშეკლათ, განა ბაილამ ზეჩე დააფაჩა თავისი ლამაზი ხელეი ჩე მარინაც, ჩადგა იყო ერდგული მისი გულით ჩე სულით, დაემოჩილია.

ჩა შეკადა თავის სადგომში, ბაილამ დაიწყო ფიქრი ამას შემთხვევაზე. ამ გვაჩი შემთხვევანი აჩიან ძვიჩნი აჩ ამხანაში ჩე ამისათვის უკვადდა მას ფაჩად ჩე ასიამოვნებდა. ფიქრობდა უმაწვილ ჩინაჩხედ, რომელიცა ისეთითა გამხედლობითა შეიზაჩა აჩამხანაში ჩე ჩისთვის? . . მისთვის, ჩათა ეკითხა ქალისათვის გზა. აი ეს აჭყვრებდა

მას ფეხად. მანტლას სხუა ჰვანდნი ანა ჰქონდა იმას? მან-
თლას იმისთვის ან მოვიდა, რომ ბაილასათვის შეეხედნა,
ან იმისთვის, რომელ დამტკბარნიყო მისის მომჯადობის
სიმშვენიერისაგან? ამისთანა კითხვებს აძლეოდა ბაილას,
თავის თავს. იწყო მან იჭვრეულებს შემძლებლობასა ზე
და თავისის სილამაზისა; შესაძლო ანს, რომ იქნებ წა-
გხდი, ზე იქნებ სულ ან ვიყავ ღამაში, მხოლოდ ამა ფიქს-
ისა ზედა ჭმუნვა, მწუხარება მოიტყვამდა სულსა მისსა,
მას კარგა ახსომდა, რომელ ალი-ბენ-ალიმ მისცა იმაში
მცდარ ხუთი ათასი ზიანტანი; რომელ ბაზანში, სადაც ის
გაიყიდა, ორი კაცის მეტმა ვერ შეიძლებს ვაჭრობა ზე
ორთავ მამანვე უნდოდათ ყიდვა; ჩხუბიც მოუვიდათ იმ-
აზედ. შემდგომ მოაგონდა, ჭიანჭურის ისე განტყაფონ-
ება, იფიქრა, რომ მან ვერ გაბედა სიყვარულის გამოც-
ხადება.

ახლას ცხადი იყო, რომელ ჭიანჭვი იმისათვის მივიდა,
რომელ თავი გამოიხეცა, გაბედა გაუგონარი გამბედაო-
ბა მხოლოდ იმისათვის, რომელ ქნახა იგი, დამტკბარნიყო
მისის განსაკჳრულებლის სიმშვენიერისაგან. ოხ! წაიამა, წა
გაიხანა ამის გამო; ოხ! წა ჩიგად უნდოდათ ეხლას მას,

ნათა ჭიანჭი გასულიყო მშვიდობით საშიშარ ალაგად-
გან; ეხლა შიშვნეულობდა იმის სიტოცხელ ესე თოქების,
როგორც თავის თავსე.

„ჭიანჭს მე უყვარვარ, ფიქრობდა ბაილა; ის ჩემთვის
მოვიდა,“ ზე იყო ამაზედ სინანულსა შინა.

აწამხანაში კიდევ ეხლაც ლაზარაკობენ, რომელ დი-
დი ჭიანჭების სულთანი, ნაზოლეონი, მოვიდა ეგვიპტუ-
ესა შინა ძლიერის ჯარით, გამოსახსნელათ მშვიდნეობით,
რომელიცა სიზმარში ენახა. ზე ვინ იცის იქნება ამ ჭი-
ანჭმა ნახა ბაილა სიზმარში ზე მისთვის განიძახა განთა-
ვისუფლება მისი? ფიქრი ესე ანთობდა, ახარებდა ბაილ-
ას, მას უკუე უყვარდა ჭიანჭისა ლასსერი, როგორც
მომაგალი განმათავისუფლებელი.

მეორესა დღესა ბაილა ერთათ შანთანთი ჩავიდნენ
ბაღში ზე დაუწყო ერთგულად შლა კუჭლსა გუშინდუ-
ლისასა, იმისათვის, ნათა აწა შეეყვანათ ფაშა კტკსა ში-
ნა. წა მოვიდა ნაზიარსა წყლისასა, ბაილამ ნახა ქვიშაზე
კუჭალი ჭიანჭისა; მას აწა სურდა აღმოეფხვრა უკ-
ანასკნელი იგი ნიშანი ჭიანჭის შემოსვლისა; უნდოდა
დაეგდო დიარს სახსოვრათ, გაწნა შანთანამ აწამუნა, რო

შელ ის იყო საშიშარი განძახვა, დაჭყარა კუჩალი იგი, წაოღენ ჯერმე იუხის გარდი გარდმო დადგმით.

ყოველ დღე მოდიოდა ბაილა ბაღში რე ყოველ დღე იუქრობდა გამბედავს ტანკზე, ოცნებდა თვსსა განთავსუფლებასზე, გარნა განმათავისუფლებული დაიკარგა, თითქო წყალში ჩაგარდა. შემდეგ ამისა, აწდაწა იუერი აწდა ახარებდა, აწდა ამხარებულება მას კმაყოფილებას აწამ ხანისა. მხოლოდ ერთსა წასმე შეეძლო ერთისა ნუ გემის ცემა მისი რე ის ერთი წამ იყო მისვლა ტანკისა, ცდილობდა შეეცყო წამე იმისა ამბავა, გარნა ყოველი მეცადინეობა იყო უსარგებლო, რე ამასთან ძალიან საშიშარ იყო იმისთვის ამისთანა გამოკითხულები. ვაი მას, თუ შეეცყო ფაშას: აწა შეიწყალებდა სილამაზესა მისსა.

ერთხელ ალი-ბენ-ალი ნადარობიდა გან მოვიდა.

— როგორ ბედნიერთ ინადერთ? ჰკითხა მას ბაილამ.

— ჰო, ცუდათ აწა, მიუგო მან; ჩემა ქორმა სამი ხო-ხოზი დაიჭინა, რე მე მოვკალ ძაღლი.

ამა სიტყუასა ზედა გული ბაილასი შეძწწუნდა; გუ-ან გაბედა ეკითხნა უკანასკნელი სიტყუების ჰვარნი. წა

დაწინა მანტო მანჩანასთან, მოეხვია კისეწზე ზე ცრემლი-
ით სთხოვა, წათა მას აეხსნა სიტყვანი ალი-ბენ-ალისა-
ნი.

მანტა უამბო შემდგომში: ფაშა, რომ დაბრუნებული-
ყო ნადრობიდგან ზე გამოეკლო თავის ბაღისასკენ,
დაენახა კაცია რომელიც წყალში შეცურებულიყო. ქუდ-
ზე თუწმე ეტყობოდა, რომ ქებისტიანი იყო, ფაშას იმი-
სათვის თოფი ესროლა ზე შემდგომ სწოლისა ადაწაფური
თუწმე აწა გამოინდაწა წყალში, ქუდის მეტი.

— მას შენ ფაქრობ, რომ ის მოკვდა? დაიუვანა ბაი-
ლაძე. . .

— დიახ, წასაკუჭკეღია, მიუგო მანჩანამ.

✓ ბაილა მიეტა დიდსა მწუხარებასა. ასე განქჳენ ოც-
ნებანი მისნი, რომელთაცა ისე უაღუესებდა, რომლისა-
განაც ისრე სასიამოვნოთ უმდებდა მას გული!

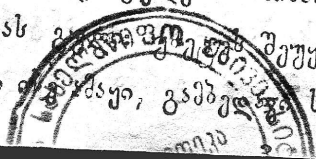
მოაღესა დღესა მიჳადა იგი ბაღში ზე დანახა ჯვარ-
ნი, გამოხატული ქვიშაზე, იმა ალაგსა, სადაცა მან თავ-
ვის ფეხით მოშალა ჭიანკის კუწალი. იმას უუვანდა ქალი
ესე, ჰსჩინს ესე აშკანათ; ნიშნებით ულანაწაკებოდა გუ-
ლსა მისა ზე ესრეთ სიუვანული ზე განთავისუფლება აწა

იყვნენ უზრუნველნი; ეხლა ეტყობა, რომ მას სურდა განთავისუფლება მისი ზეწავანა თავის სამშობლო ქუ-
ჭყანაში, გაჩნდა წა, იგი უკუაწა აწდა სუფევს! ესრეთ
ფიქრობდა ბაილა ზე ჩაიდო გულში ჯავრის ამოყვანა მკ-
რულელსა ზედა მისის საყვარელის ძმანკისა, ალი—ბენ—
ალისა. დაუწყო ცივით ქცევა ფაშას; აწდა მიიღებდა
აღუქსსა მისსა, აწდა ცდალოდა გამხიარულეხას მისსა
განკმელის სიმღერითა, აწცა გნაცოზნისა თამაშობ-
ითა; უინანობდა,— მას უველაზე ნება ჰქონდა— აჯავ-
რებდა წინააღმდეგ მისსა იქცეოდა ზე, ბოლოს, იქამდ-
ე მიიყვანა იგი, რომელ ერთ გზის, მოთმინებად გან გა-
მოსული, გაეცალა მას, საშინლათ გაცოფებული. მაგნ-
ამ ისინი კიდევ მალე შეკრიბდნენ; ბაილამ ნელნელა და-
იგაწყა თავისი ძმანკი ზე მასთან იყოდა, რომელ საში-
ში იყო ფაშას მომეცებული გაჯავრება, ზე მანცა იგნ-
ძნო, რომელ დღე იგი მძიმე იყო, რომელ დღესაც აწ
იქნებოდა გვერდსა მისსა სასურველი ბაილა.

ამ დროში ფაშას სურდა მოეკლო ერთი თავის საფა-
შადიოს ნაწილთაგანი; ბაილასაცა ჰსთხოვა წასვლა
თავისთან. ქალი იგი მიჰყვანდათ შემკულის ტახტკევა

F 1
1852

დით. შიგ მკვდომი, კმაყოფილებით უტყედა ფაქტებს
იდგან ხალხს, რომელნიცა საშინელ მფლობელის წინ
ზინ მიწა გაერთებით ეთაყვანებოდნენ. მხიარულებით
უყურებდა მას, რომელ ყოველნი უდრეკდნენ მუხლსა
მას, რომელიცა თავის დროზე, ეგბეთვე მუხლ-მოდრეკ
კით ეთაყვანებოდა სიმშვენიერესა მისსა. და ჭსნსკეკდა
მუხლ-მოდრეკით ხალხთა, შერიშნა მათ შუა კაცი, რომე-
ლიცა აწამტოუ აწა ჭსუნდა მოდრეკა მგზავსად სხუათა,
განა კჷლაგ უყურებდა ამა მონებითსა ქტევასა სიამაყ-
ით ზ დატინებით, რომელიცა ცხადთ გამოიხატებოდა
სახესა მისსა. ბაილას საკჷნივლად გაჰკვირდა მასედ, რომ
მელ მტველნი რატომ ან დაიჭერენ ამისთანა ამას. და-
ინახა, რომ იგი ჩატმული იყო მწანტრცულათ, მას ერჷ-
შნა, რომელ თითქო სახესა მისაში იყო რადაც მგზავსა
ეს იმ მწანკისა, რომელიცა ნახა ბადსა შინა გარე მი-
სასა. მას კიდევ ცოცხალი ყოფილა, იმას უყვანს ქალი
იგი, რომელიცა ჩნდა თვალთა მისთაგან. იქნება ფიქრ-
ობდეს ხეწხსა წასმე განთავისუფლებიან მისათვს. საში-
ნლათ უტეკდა ბაილას მისი მხარე შეუყვანდა მას
ქონანდი, და ნახა მისი მხარე საშუალ მო

ნათ გწოვართ.

ნა დაბნუნდა აწამ-ხანაში, ბაილა სულ იმაზე ფიქრო
ლობდა, უნდა უთუოთ ერთ გზის კიდევ ენახა, ეჩვენებო
ნა, რომელ მასცა ეგრეთვე უყვარდა. გაბუდა მან გაუბა
ედავი საქმე. ამ დროში მწავალთ დაახლოვებულთ ოსმა
ალის სულთნისა, რომელთაცა ჰსურდათ სიამოვნება მი
სი ზე იცოდნენ მისი ახალ ჩუჭულების მოყვარულება, ნე
ბას აძლევდნენ თავის ცოლებს ქადაქში სეიფობისას.
ბაილამ იცოდა, რომელ ალი-ბენ-ალი, იყო მტკერი ყოვ
ლის ახალ შემოდებულისა; ამასთანავე მას ახსომდა შე
მთხვევა აიშასა. აიშა ესე იყო ეგრეთვე ალის საყვარ
ელ ცოლთაგანი ზე მოიხედუ თავის შეძლებისა, ითხო
ვდა შენდობასა ერთის ფაშის მოსამსახურისასა, რომელ
იცა ქუჩდობაზე იყო განდაწვევტილი, წათა მოსჭრო
და მას ხელები. გაჭყავების დროსა ალიმ მოსჭრნა ცხ
ვირნი თავის საყვარელს აიშას ზე შემდგომ, წათა ჩიუჭ
ნოს, რომელ იგი სწულებით აწა ნანობდა თავის მოქ
მედებაზედ, მისცა ქალი იგი ცოლათ, მას ხელ მოჭრი
ლს მსახურს. ბაილა თუმიცა ან განიშობდა მომეტებულს
შეძლებას აიშაზედ, განნა თხოვაცა მისი იყო უჩეკვის მი

სსა. გაწნა ჭიანჭის ნახვის სურველმა განხედენა ყოველი შიში ზე აწდაცა შიშობდა ცხვირის მოჭრასა, ზე წაიზუნა დრო, უთხნა ალი-ბენ-ალის თხოვა თვისი. წა გაიგონა მისგან, ფაშამ საშინელის სიანჩხლით დასტუქსა იგი ზე აწა შიილო თხოვნა მისი. მომეტეულ იყო შეძლება ბაილასი ალიზედ, იგი აღსწულებდა თათქმის ყოველსა სურველსა მისსა, გაწნა აქა მოახვედნა იქნება თვთ უდუნესსა სიმსა გულისა მისისასა— ეჭუესა. შემადგომ ამისა ბაილა უკუშე აწდა-ახლებდა თხოვასა სვიანობისასა.

გაწნა შიშის ამისა ჭიანჭი საკუთრულათ აგონდებოდა მას, ტყბილნი ოცნებანი უგლიდენ თავსა მისსა, ზე უმეტეს ეს, რომელ ჭიანჭინანდ, წადგან თავისუფლებდა, წაიყვანდა მას ჭიანჭიაში. ალაგი იგი წამოუდგენდა მას ქუჭუნეუკ სამოთხეთ. ბოლოს კიდევ გაბუდა ზე ჭკითხა მარინას.

— მე გთხოვთ რომ აწა მკითხოთ იმაზედ, დაიყვირნა ნუგრიტიანკამ: ის ჩუჭნ ოწსავ დაგვდუნავს.

— შერ წისა გეშინიან, მიუგო ბაილამ: შერ შეგიძლიან იმის ამბავი იკითხო, ეჭუეს აწაზინ მოიტანს, იტვიან რომ

ბებებს მაგისტანა ამბობა უყვართ.

— ანა, ანა, გთხოვთ მანდიღვან განმათავ სუფლოთ.

— მაშ შერ ჩემი სამსახური ადაა გსურს?

— დიას, ამ გზობით. . . ძალას ნუ მატანთ, ნუ მთხოვთ; თქუჭნ კარგათ იცით ჩემი სისუსტე, თქუჭნ იცით, რომელ ადვილათ დამაჯუებინებთ თქუჭნს თხოვანას, ზე მაშინ ჩუჭნ დაკადუშენით, მე რა რიგათ მოვითმინე ზე ან ვეთანხმე თხოვასა ზედა მეორის მხარისა.

— რომელ, შერ. . .

— ის უმაწვილი ჭკანკა ჩუჭნს საუბედუროთ დაბადებულა.

— მაშ შერ იცნობ იმას? შერ ნახე ისა?

— რომის მოგახსენეთ ეგა? დაიუვიანა შეშინებულმა ნეგრეტიანკამ.

— შერ კიდევ წამოგვდა ზე ვეღან დამალამ. მე ვიცა რომ შერ ის გინახამს, უთხრა მტკიცედ ბაილამ:

— დმერთო ჩემო, რა მეშველება? ან! ნუ დამდუშავით.

დიას მე, უბედურობა იყო, ვნახე ზე ველანარაკე კიდევ.

— კიდევ ელანარაკე. . .

— დიას.

— ზე წაო? წისთჳს ჳსტხოგნებს აქა? წა უნდა? წის
იმედი აქჳს?

— იმის ნახვა სუწს.

— ვისი?

— თქჳწნი.

— ჩემი? დაიუგაწა ბაილამი. გუღმა მაგრა დაუწყო ცე
მა, სისხლი აუგადა სახეში, მითომ ვეწ მიხვდა ნეგნეტი
ანკას ზასუხს.

გაწნა აწა მანტო მანწანამ იტოდა სურვილი ქერდ-
ნანდასა, ბაილას ნახვისა, ეწთი მცჳწწლთაგანი უკჳწ
ყო მისუადული ზე ელოდა მხლოდ დწოსა, წათა შე-
უუგანა ქერდინანდი აწამ-ხანაში. შემთხვევა ესე მალე
მეუტათ; თჳმა წავიდა წამთვენსამე ხნობით. დამესა ეწ-
თსა ქერდინანდი შეეუგანა მცჳწწლმა ბადში, ხეივნის
ოთახში, წომეღლიცა ეკუთვნოდა ბაილას. მანწანამ მა-
შინვე უოგულივე აცნობა თავის ქალბატონს. იგი სეი-
წნობის მიხეზით გამოვიდა ბადში. ჳსუწდა მას განე-
ცვიუგებინა ქერდინანდი თავისის სიმშვენეეწებით სი-
მდიდწით: მოწთუღობა მისი ეთანხმებოდა ამა ჳაზწსა.
წა მივიდა ჳაღასთან საღატ ელოდა საიდუწლო სტუმა.

ანი, ბაილა შედგა. გული მისი მადლა ფინანსდა, სული უგუბდებოდა მომეტებულის გმნობით; ხელი დაიხლო გულზე თათქო იმიტომ, წათა დევენებინა ჩქარა ცემა.

— მეშინიან, ეჩუჩულებოდა იგი.

— ესლა ჩიდასი გეშინიანთ? უთხრა მანანამ, ფაშა შოწს აწის, სუყველასა სძინამით. ჭწანკი ისე შემოგადა, რომ ეჭვიც აწავას აუღიასთ.

— მეშინიან ზე წა ვქნა, განამეოწა ბაილამ.

ბოლოს გაბედა შესვლა ზე გადაიგლო კიდევ თვალი ხელოვნებისა ზე შემშლელს დაუდევრელს თავის ცუდალეს, გააღო კარები.

მანანა წავიდა; ბაილა დაწინა მატლო უცნობთან. გადიგდო მიწა ბადე, ზე წაწდგა წინაშე მისსა ყოვლის თხის ვნებითის სიმშვენიერითა.

წამტუნსამე მინუტს სტკბებოდა იგი იმის ადრეკაზე, იმის განცვიფრებაზე, შემდეგ აჩუჭინა ალაგი სოჭაზედ თავის გვერდით. განა ჭეჭანანდ იდგა უწაგად; დაეხუჭა მას მხოლოდ თვალები, თითქო, წაატა ნახა, დაახმაგა მან თხის ბრწყინვალეობით. ბაი-

ღამ განამეოწა ნიშნებით წათა დაჟჳდაწიყო იგი,
უმაწვილი ჭკანგი იგი მიახლოვდა მას ჭე ჩამოაფა-
წა ზაწ საბურგელი.— ბაილა გაჭკვირდა, გარნა იფიქს-
წა, იქნება ასე იცოდნენ საფრანგეთში. შემდგომ ჭე-
წინანდ დაჟჳდა გვერთ სოჭაზედ.

უუწათ იდეო მოხსენება ჩემი, უთხრა უმაწვილმა გა-
ცმა: ეს აწს წუთი, წომელიცა იქნებ შესაძლო იქმა-
წას ჩემ თავს ჭე თქუწმწთვს იყოს სახელოვანი ჭე სა-
ცხოწრეწელი.

ბაილას აწა ესმოდა მისი; მიიწივა მისკენ უფლო
უახლოეს.

— თქუწმ წკისტაწათა ხაწთ შობილი, ამბობდა იგი:
სამშობლო თქუწმწნი-აწის მინგწელია.

ბაილას ეგონა, წომ ის მოსულიყო იმის სამშობლ-
ოდგნ ჭე ჭსუწდა ეთქუა წამე ამბავი იმის სამშობლ-
ოსი. ეხლა უმეტეს შეუწვარდა გაცე ესე, ამისათვს წომ
ეს-აწის ამისი სამშობლოს ქუწყენისა.

— თქუწმ უთყოთ, მეგობარწი ხაწთ ჩემის ძმებისა?
ჭკითხა მან. ამ გუულ წრფელ ღაზაწაკში, ბაილამ მიახ-
ვედა სული თვსი ჭეწწინანდის სულს. შემწწუნდა

იგი, შედგომ ადგა საჩქაროთ, გარდინა ნარ-ჯვან
ნი ზე უთხრა ციბილის სიტყვით.

— დიან, მე ვარ მეგობარი თქუტნის ძმებისა, თქუ-
ტნის ძმების ქრისტიანებისა, რომელნიცა ვნებთ ანი-
ან შევიწყოებისაგან დესპოტისა, ზე თქუტნისად ანის
ქლა დამოკიდებული შეამსუქეთ სვე მათი. სასტიკმა
დაგემა, ბძმანებელმა სირიის ნაწილისა ზე ხალხსტი-
ნისამ, აიყვანა თავისთან თანაშემწეთ ქრისტიანი იბნა-
დამ საბზარი, შედგო ჭყანვიდა ქრისტეს მწამებულთა.
განა თქუტნი არა გაქუსთ აღი-ბენ-აღიხედ უმეტესი მა-
ლა ვანემ იმა ქალს, რომელიცა აქუნდა იბნადმისა თან-
ვის ბძმანებულზე? თქუტნი შეგიძლიანთ ეხლა თუ-
შა გახადოთ ქრისტიანების მოაწველად. მოიგონეთ, რომ
მელ, თქუტნი თათონ ხანთ ქრისტიანი, ზე ამა კეთილითა
საქმითა თქუტნი მაიდებთ, იქნება, საუკუნოსა ნეტარეუ-
ბასა.

განცვიფრებული, გაჯავრებული, იდგა ბაილა წინა-
შე ჭერდინანდისა; სიანჩხლე უბწყინამდა შავსა თვალ-
ებსა შინა. როგორ? სიყვარულის გამცხადების მაგიერ,
ზე მაგიერ ეელ მოდრევილ თხოვნისა კეთილ ენებებისა

შედეგა, ანუ ეკოცნა, როგორცათაც ნეტადება ნეტადებ-
ათაგანი, ჰსთხოვს იგი შეწევნასა ვიდაც ქრისტიანისა,
მეშ აწა ბაილას სილამაშეჲს მიიყვანა იგი აწამ-ხანაში ზე
იმისთვის გასწია ყოველი ესე ჯგაწლი, გამიანა ამტენი
შეშეულება, აწა იმის გამოსახსნულათ? თავის მოყვან-
ულობა ბაილასი იქნა ფრიად შეწყეულ.

— წესთვის მოხვეულ შენ აქა? დაიყვირა ქალმა, გამოს-
ულმა განცვიფრებინა!

— იმისათვის წათა გასწაგლოთ თქუ მენ შეწყალება, წა
თა გატინლოთ თქუ მენ წანსულისა ცხოვრებასა ზედა, მო-
განჩინლოთ. თქუ მენ თითონ. ზე მოვანჩინლო თქუ მენთან
ერთათ ზე თქუ მენის გამოისობით ძმანი თქუ მენნი, ქრ-
ისტიანენი.

— გამეტალე იქით ეშმაკის გამოგზავნილო! გამშობა
დი, დაუყვირა გაჯავრებულმა ქალმა ზე გაეზვია გპელს
ზინბადეში, წადი იქით ზე იუავ შეჩვენებული.

— აწა, მაგ სახით ნუ მაგდებთ ეუბნებოდნა მხუტვალ-
ებით უმანვილი კაცნი: გამიგონეთ მე — შეგიგონებულმან
ამა წმიდანს საქმისა, გამოსცვლის თქუ მენს გულსა, შე-
უძლიან მას ესე ზე იქმს.

— მე შენს ღმერთს ვერ ვაცნობ, უწმინდურო! გავე-
ცალე იქით.

— ოხ! ნუ ჰსცოდავთ ღმერთსა თქუ შინის მამებისას;
მეტადინეობდა წათა დაემშვადებინა იგი, ზე იწუო მი
ახლოვება მასთან.

— ნუ მოახლოვდები, დაუყვიან აწამ-ხანის ქალმა. ად
გა ზე თნთოდა სიანჩხლისაგან დაუძახა მანანას. მას უკ
ჟუჭ ჰსუწდა გასკლა, ამ დროს უეცრათ გეედო კანი ზე
ფაშა შემოხვეული მცველებით წაწსდგა წინაშე განკვა
რკებულის ბაილას თვალ წინ.

შესაძლო აწს სიანჩხლე ოდალისკისა * მიახწია უაღრე-
სსა ხანისხსა, ანუ მდაბიურათ მჩიულათ გაიდვიდა მაში
გზმნებაჲმან თავის დაფანჯისამან შეკქმნა იგი შეუწყალე
ბლად, მხოლოდ წა მოვიდა გონებას შემდგომ ჰინჭუჭლ
შიშისა, დაიყვიან მან:

— მოჰკალით ეგა, მოჰკალით!

ზე აჩუჭნა ჭერდინანდი, ყმ.წვილმა კაცმა შეხედა
მას მწუხანებისა თვალით, რომელშააც გამოითქმოდა ან
გელთზიური მოთმინება ზე შეწყალება. ბაილა შეძწუნ-

და ამა შეხედვისაგან ზე დაიფანა ზანზე კელები. ერთმა მტკუელთაგანმა ადამადლა ხმალი ჭკედინანდის თავზე, გაწნა ალიმ შეაყენა დაკუჭისაგან.

— აწა, თქუა მან; მე აწა მსუწს წათა იგი მოკუჭდეს აგრე ჩქაწა. ზე მტკუელტუჭელი შეხედვისა, საგსენი სიანხლთა თვთუულსა საეჭოთა ზედან, ნელიად, გამოთქმათა თვთუულს სიტყვისა, გამოსთქუა, საშინელი სიტყვა ესე:

— მაგისი სისხლი წყაწოსებრ ან უნდა გამოვიდეს, წოგოწათაც წყალი შადწეგანისა, გაწნა უნდა იდინოს წვეთ წვეთი, ვითაწტა ნელი მომდინაწე წყაწო, კლდ-იდგან გამოწაგონი წვეთ წვეთი.

ადმოსავლეთი ყველაში-ზოეზიანა. მაშინ იმან უთხრა მტკუელს წამოვენიმე სიტყვა, მდგომაწეს გკუდდსა მისსა: შემდგომ ამისა გაიყიანეს ქრისტეანნი. წა დაწნა მანტოკა ბაილასთან, ალის სიტყვები გაწდაიქვა მდინაწეთ. წომელშააც გამოიხატებოდა ეჭვა ზე მუხანათობა; გაწნა ოდალიკას უშინოდა მხოლოდ ზასუხის მაცემისა, წომელიცა დაიწყოზოდა ხანჯლის შემოკუჭრით, მხოლოდ წა დგან ეხლა დაიწყო მუქაწრით, ამისათვის დაწწმუნებულ-

მიიღო განკუთვნილი სახე, ზე მოწყენილი მოცადს
ინთბდა ამასთანავე წათა ყოფილიყო იმ დროს წაცე შეა
იძლედა მშვენიერი.

ფაშა თითქმის უკუტე დაწმუნდა შეუცოდებლობასს
მისსა, გაჩნა მოუძხადა მას საშინელი გამოცდილებანი.

— გაიგონე, უთხრა ბაილას ზე აჩუჭნებდა კაწებს წო
მლიდგანაც გააუფანეს ჭეჭდინანდი.

უუწი დაუგდო, მაგწამ ვეწა გაიგონანა, გაწდა აწ
ეულის გწილას ხმისა.

— წა ამბავია? ჰკითხა მან.

— აწაფერი ჯერ, მიუგო ფაშამ.

მოუთმენელათ მან დაიწყო სიარული, ბოლოს, ვეა
წდა მოითმინა ცაში შემოჰკწა, ამა ხმასედ შემოვიდა მც
ველი.

— ჩუმი ბწმანებები წაცომ აწა დსწულდება? ჰკითხა
აღი-ბენ-აღიმი.

— ადვასწულეთ, მიუგო მცველმან: გაჩნა ცუუილათ
გხმარობთ ჩუჭნ ამ ქწისტიანზე ყოველსა წვალეზლო
ბითსა ცანჯულებასა, ჯერ ერთი ხმა აწ ამოუდია, აწ
დაუკუწნესია.

- მაშ წასა შვრება?

- ლოცულობს.

- ჯერ ანა უთქუამსრა?

- ანაფერი.

- აქ მოიყვანეთ, თუ იმაზედ ან მოქმედებს ტან ჯვარა
ნი, იქნებ, შესაძლო არს, იმოქმედოს შეწყალება.

მა გაიგონა ბრძანება ესე, ბაილა უეცრად შეძწწუ-
ნდა; ერთი ჩუჭნება ქერდინანდისა დადუნამდა მას. და
მალა შინ საბურავსა ქუჭზე გაუვითლებული სახე თვისი,
ღმწოლით მოელოდა დაბოლოებას ამა ამბისასა.

- აბა! თავს ვაკლავდი იმისათვის, წათა გამეგონა ჭს-
ჩავლა საწყალობელის მოქადაგისაგან: განამეორებდა
ამას ბაილა თავისთვის ღმ უცქერდა ქერდინანდს შეწყა-
ლებითისა თვალითა: წატომ ან მოჰკლეს მაშინ, წოდუ-
საც მე უბრძანე? ანუ წატომ ან მოკუდა წოდესაცა ჭს-
ტან ჯვარდენ, ჯოხის ცემასა ქუჭზე? გარნა წა, შეხედა
ქერდინანდს, გაგლეჯილს, გასისხლიანებულს, შინც
ქედვ ციურის მშვენიერის მუუდროების თვალთ იტქე-
როდა იგი, ამა ქადმა იგებნო, წომელ შეწყალებამ შე-
იწყრო გული მისი.

— ქმისტიანო, უთხრა ალი-ბენ-ალიმ, წამ მოგიყვანა შენ აქა?

— მაგის განსაწინებელად, მიუგო ჭკნდინანდმა, ჭე შეხედა ბაილას; ჭე, იქნება თითონ შენისა, დაუმატა მან.

წოგოწა? ძაღლო, ძაღლის შვილო, შენ უნდა მე გაგექმისტიანებინე; ჭე ჩემის უწმუნოების მოყვანისათვის-შენ ისაგებულე ჩემის შინ უყოფნელობით.

— მე ჭკეშმაწიტი ვსთქეი, მიუგო ყმაწვილმა კაცმან.

— მიჭქანაკ, გაუწო! ღაუყვიანა ფაშამ, თავის თავს ძაღლს დაატანა, წათა შემდგაწიყო სიანჩხლისაგან, აბა, გულ წწიფელათ იყავ, უთხრა ფაშამ თავ მდაბლობის ცონით: ნუ ადიდე სიტყუათ შეტოდებასა შენსა, შენ კაწგათ იცი, წომ მუსულმანის გაქმისტიანება ძნელია.

— მე იმედი მქონდა ის შინც მქენა შენ მოწყალე შექმნილიყავ ჩემის მოძმეებისა, მიუგო ტყუეჭე.

— განა ისინი შენი ძმეები აწიან, აის ტყუეების გწოვა, წომეღნიცა ყოველ დღე ერთი ერთმანეთს ჭებენ; ის აწის ჩამამავლობა უწმუნოთა წომეღთაცა ღავიწყებიათ თავის საკუთაწი წყუღი? მაგაზედ ჭსჩივიან? იმათგანა ზოგნი ერთნი მე მოვაქცეე კაწგ ქმისტიანათ, მოწა-

ამობითისა ხეწხითა, ზოგნი გავსადე კად მუსულმანათ, შეგონებითისა ხეწხითა. ამას გაცდა განა შენ იმათი მდ უდელი ხად? . . . ანა, შენ ხად ერთი მათ სუბუქათ მს- აჯულ გაუწთაგანი, რომელნიცა ცდილობენ გავრცელებ- ბასა ჩუჭნს შოწის კეწზობითსა ჩუჭულებასა. თავი და ანუე ხეწხსა ზე სიტყუესა; შენ, უოუოთ, გაიგონებ- დი სილამაზესა ამ გოგოსასა, (აჩუჭნეუდა ბაილასე) ზე, თავ გამომეცუელი ცდილობდი გავრცელო თვალნი ამის ცქერითა, ასე ან ანის?

— ანა, მიუგო ქეწდინანდმა.

— მაშ რომ გორ მოახეწხე რომ ერთათ შეხვდით, ვინ იყო შენი წინამძღომელი? რომ გორ მიგიდო შენ აქა?

გარნა ან მიიდო ზასუხი ანცერით ამა გითხვებზე; იგ წნო მხოლოდ კანკალი ბაილას მუხლებისა, რომელ- სუდაცა ეწუო მას ხელები.

— ქნისტიანო, კიდევ დაიწუო ფაშამ: მე გამეორებ კიდევ, ჰსწორე მითხად. მითხად მე, რა იმედი გქონდა; მაჩუჭნე მე ისა, ვანც შენ შემოგიყვანა, გამოაჩინე შე ნი ამხანაგები, ზე მაშინ, შესაძლო ანს, მიიდო ზატია- ბა, თქუი, ყუწს გიგდებ.

განა ტუგე ხმას ან იღებდა.

— თქუა, თქუა, გაუწო, დრო გაქუს კიდევ; მხოლოდ მაგ ფასით შეგიძლიან მოისყიდო სიტოცხლე შენი.

ქედნანად ლასსიერი აწას ამბობდა; ეხლა ის თავის თავს უუჩუებდა, როგორათაც უმანკო მსხუჭმჭლს ზე გადასწუვიტა წათა მიედო მოწამეობითი სიკუდილი. ზე როგორ უკუკრდა გული ბაილას: წა რიგდო მწწოდა (წოლად შაშასაგან: ის იყო სიკუდილსა ზე სიტოცხლესა შოწას. ვან იტის, თუ ქანკმა ჩემზედ აწა უთხრანა? ამბობდა თავისთვის ბაილა. ოო! მაშინ შეუყვანდებოდა ის; ინანებდა იმის სიკუდილზე.

— შენ იტო, წა სიკუდილი გელის? ჰკითხა ალი-ბენ-ალიმ.

— როგორიც უნდა იყოს, მე განმზადებული ვარ.

წა თქუა ესე, ქედნანადი მკუადწად დემყანა წათა აწა გამოეცხადებინა თანა შემწენი თხსნი.

— მაშ შენ ამ სიტოცხლეში აწა გერანებანა? უთხრანა ფაშამ.

— აწაფერი.

— ზე სულ აწაფეჩს აწას გამომიტხადებ?

— ანა! მიუგო გადაწვეტილათ ჭკნდინანდმა.

— ო! თუ შესძლებოდა მას მიხვედნა ბაილას გძნობისა ამ ჟამში; მაშინ შეიტყობდა, რომელ გული მისი ენებოდა იმის სიყვარულით.

— მე მსუქდა მხოლოდ ერთი წამი, ჭსთქუა ჭკნდინანდმა შემდგომ წამტენისამე ხანისა.

— წა, წა? დაუყვირა ფაშამ მოუთმენლათ.

ბაილა შეძრწუნდა.

— მე მსუქს, ჭსთქუა ჭკნდინანდ ლასსეუკმა, წათა მომდუჯან რე მინის წმიდის სარქმუნოებისამან მიწინამდუჯროს მე წინარეს სიკუდილისა:

ფაშა დაფიქრდა; შემდგომ ჯოჯოხეთიური დიმი მოუვიდა მას სახესა ზედა.

— ჭო! ეგ სურვილი შესაძლო ანს ადგისწულდეს, უთხრა მან. შემდგომ, მიუბრუნდა მტკუელს ჭ უთხრა:

— მოიყვანე ის ძაღლი, რომელიცა მე დღეს მოვიყვანე ჩემთან.

წამტენისამე მინუტს შემდეგ შემოიყვანეს მოხუცი, ბერი რომელიცა იყო ზედა-მხედველი მონასტრისა ალიბენ-აღის საფაშალიკოში.

— წატომ ან იმლევი ხანჯსა, ბებრო ძაფლო? დაუ-
ყვირა ფაშამ, რომელიც უუბნებოდა მოხუცსა.

— სულ-გმძელთ ალივ! იფიქვე, სად უნდა ვიშოვნო
მე? შენ იცი, რომ ჩუჭნ დაწიბნი ვართ ზე გვაქუს მხო-
ლოდ დღიური საზნდო.

— მე წას დაგდეკ მაგას, უთხრა ალიმ ზე შატანს ხა-
ნს დაჩუბდა; შენ შეგიძლიან გაკდაჩიე მაგ ხანჯსა, თუ
შეიქმნები მოწილი.

— ზე წა უნდა გქნა მე? ჰკითხა ბეკმან.

— მოიდე წევთა დუთისა შენისა, თავსა ზედა ამა ძაფ-
ლისასა. ეე, შენ მოკუდეები, მიუბრუნდა ზე უთხრა ქე-
რდინანდს, დაწევკლილი მდუდლისაგან შენის საწმე-
ურთებისა.

ალიმ გაიხანხრა.

ქერდინანდმა მოიხრა თავი, განმზადებულმა მიდებდა
წევვისა ზე სიკუდილისა.

— რომლის საწმურთებისა ხართ? ჰკითხა მას მდუ-
დელმან.

— ქრისტიანი! მიუვო ქერდინანდმა.

— მაშა სადამე გუბთხევა იუოს შენზედა, შგალო ჩე-

მე, გაგაწდა წამბახა ზ ბერი დამსხვრეულის თავით დე
ეტა ზოლისა ზედა.

— წაიდეთ ძადლი ესე! სთქუა ალიმ მიუბრუნდა მტვ-
რით, ზ დაგვტყვეთ ჩუჭნ მანტო.

მკუდანი გაიტანეს.

— მაშ ახლაც აწას შეტყუო, ეხლაც აწას გამოაცხად-
ებ? ამბობდა ფაშა.

— აწაფუწს, მე გადავსწევიტე უნდა მოვკუდე!

— ახლა, თქუა ალიმ ზ მიუბრუნდა ბაილას ზ ვითომ
იყო ცივის სისხლით: ახლა გავიუოთ შედა შენ შოწის,
აჩუჭნა მან ქუქდინანდზე. მე მაგის თავს ავიდე, მხო-
ლო შენ, ჩემო ერდგულე, წა უნდა მამტე? ჭო! მე ვი-
ცი წაც უნდა მამტე; შენ მაგას უუვანდი, თავისი გული
მოგტა, მაშ წადი ზ გამოაწთვი.

ბაილამ, შეშინებულმან, აწ იტოდა წა ჭახნი მიეტა
ამა სიტყვებისათჳს.

— წადი ზ გამოაწთვი! განამეოწა ფაშამ: შენ მაგას
ისევ უუვანხან, წადი, წადი, სულე ჩემო, ზ თუ ვერ
შეიძლებ იმ სანაგლის გულის გამოჭრას შენის ხანჯლ-
ით, მაშ ჩემი წაიდე.

ბაილა, შეწუხებული ზე გაკჷინკებული ამა სიტყვებ-
ით იდგა უძნავათ.

— ვანა შენ ჩემი ან გესმის? შენ, მგონი მეხუმრები.
იქნებ გიყვანდეს მართლა შენ ზე მისთვის შესაძლო ანს
ანა გსურს გაგზავნა მაგისი ეშმაკებთან?

ოდლისკა დევტა მუხლებზე; ტიწოდ აგი.

— დამმოწილდები თუ ანა?

მითვანა მან ხელი თავის ხანჯალთან.

— ჩემი წაიდე! უთხრა ფაშამ ზე მიაწოდა ხანჯალი
თვსი.

— აბა, წადი ზე ეხლა გამოაწოვი გული. შენ უოუ-
მოზ? . . . კანკალებ? . . . მაშ გიყვანს შენ ეგა? . . .
სიტყოფით დაუყვირა ფაშამ.

— დიახ, მე მიყვანს ეგა, ავაზაკო! დაიყვირა ბაილამ.
ზე ამავე დროს მთელი ხანჯლის ბიწი დეესო ტანამდ-
ენ ალი-ბენ-ალის.

— შეჩქმნებულ იყავ, შეჩქმნებულ! ხნალებდა მა-
მაკჷდავი. ჭკედინანდი იდგა მეს დაცემულისაგით, მს-
ოლო ბაილა, თითქო შთაებენა ურთ-ბაშათ ამ მინუტში მა
ხელი გონება ზე ჭკუა, მოაგროვა ურთიანათ ხალიჩები,

ბალიშები, მუხელი, ჭ წაუკიდა ცეცხლი. სასახლე ალი-
სა იყო ხისა ჭ წაქცენსამე ხანს უკან მოედო ყველგან
ცეცხლი. შექნა აწეულობა, დაწბოდნენ, წიქობდნენ,
მხოლო ამის შორის ქედინანდმა ჭ ბაილამ, ისარგებ-
ლეს საყოველთაო ადწეულობისაგან ჭ გავიდნენ სასა-
ხლიდგან.

წამცენსამე თუცხს უკან, ქედინანდ ლასსიერი ჭ
ბაილა, ალი-ბენ-ალის საყუაწლად ყოფილი, შედგენ-
დნენ ერთს თვთ ბედნიეწთაგანსა მეუღღობასა, მცხო-
ვრესთა შორის ჰაწიუისა.

დასასწული.

ქსწავლა მოსწავლეთა ათთა სახმაწთა საქმეთა ჩაგონება
ყწმათათვს.

ისმინე ქსწავლის მძებნელო მოჭყეუვ დავითის მცნებასა,
ჯერ მწაწე ქსწამე კწულავ ცეცხლი თუ ეძებ გელოვნებასა,

თავს გაფრთხილება ჭსჯცობა ბოლოს უამს დანანებასა,
 ზ ჭინს მყოფი ლხინში შესუელი შკებად მიითვლი ვნუ
 ბასა,

დედამ და შუას ძე ზიწველთა ჭინთ ადარ მოიხსუ
 ნებსა,

ძის სინაწულით დაჭკარგავს იალოს მზგავსთა სენებსა,
 მანინ იხარებს მწიდნავი ოდეს მოითვლის მტევნებსა,
 ზ ეგრეთ მოსწავლე ჭსწავლასა და სრულ ჭეოფს განია
 სუჭნებსა,

ჭსწავლა სიკუჭამდე შენია მუდამ შენთანა მყო
 ფული,

მას გეცხილების გეწავინ ან არის გასაყოფელი,
 სხუას უჭეჭლან მახე უგია თავისა გასაყოფელი,
 ზ თუ კაცსა ცოდნა ანა აქუს გასტანჯავს წუთი სო
 ფული,

ცოდნა თან დასდევს მცოდნელსა რაზომსაც დაუ
 ტარების,

აქუს უხილავი საუნჯე ხელი ან შეიკარების,
 ანც ცხადით ძალით წაერთმის ანც მაღვით მოეზარების,
 ზ კუჭლავ უხმარ არის ბრეუვთათჳს, ჭკუა ცოდნით მოია

ჩემის ამცნებით შევაცუე ბრეუთათჳს წაღ შემიტყუია,
 აჲ ბ კარგი გაჩჩევათ ვხედავ წომ ახლოს მიწეუია,
 მანდა ბ ჰსწკვლას სიძოკლით ცაღ ცაღკე ვეკ გამიწეუია,
 ბ ჰგავს უბორთუმოს სხილოსა ჭკუანი კაცი ბრეუია,
 ვათ უსაჭურგლოდ მამაცა ომშიგან გუღად ლომოს
 ბდეს,

გაცოფებული გულ ბრასად ვიფხვი უკლანჭოდ ომობდეს,
 ვეკ ადასწულოს საწადი წაღ ნებავს მისთჳს დონობდეს,
 ბ ეგრეთ ჭკუანი უწვრთნელა ვეკ მიხვდეს წასაღ ნდ-
 ომობდეს,

გსძებრე ბ ვეკა ჰგზოვერა მჯობი ამ ჰსწავლა მცნე-
 ბისა,

ბბძენსა აქჳს სახელოვანად სოფელში ყოფრა ნებისა,
 ბბძენი სადაც ანს დაჩჩეების საურჯე თან ექნებისა,
 ბ ბბძენი ზუტათჳს ჩემსათჳს მუხლთ ანგას მოექნებისა,
 ბბძენი სიტყუათა დაჩჩეების ოსტატი თავის კელათა,
 ვუტესი წიწვით, ვაჭანი, შოწს წასვლით მოსვლით მნ-
 ულითა,

მოლაშქრე სისხლას ქვევითა, მბჳნელი ოფლითა ცხე-
 ლითა,

ზე გლახა კანის კან თხოვნითა შენა გწადს აწ რომე-
 ლითა,
 ზოგი ხომ ძოდან განკვერე შვადიოდ საწმოს ძინობა,
 მერვე პელმწიფე დანჩების ვასაც აქუს ქუშენის მჭი-
 ნობა,

მევხბე საწმენათ მწევესობა ხლობათა მენახილობა,
 ზე მეთე მიჯნუთ სურვილი ცრფილთა შენამხინობა,
 მიჯნუთი მწევესი მსაჯული გლახაკი გინა მხველია,
 მოსაქრე ვაჭან, ხუცესი, ოსტატა ბძმენ სიტყველია,
 ათასჯ თუთო მოგითხნა რომელი წისაც მქნელია,
 ზე რომელიც გინწა იქონე ერთ ერთს მოჭვიდე პელია,

ა.

მიჯნუთმან უნდა ცრფილდი გულ მართლა შეეუკანოსა,
 მუდამ გვერთ ახლდეს სურვილით ანოდეს გაეუკანოსა,
 უმისოთ ჭინად სახევედეს ყოველსა გასახანოსა,
 ზე ტკბილად ჰხინდეს მისთვის სიკუდილი სიტოცხლე გა-
 იმწანოსა,

ბ.

მწევესობა უნდა სიფრთხილით აქუნდეს მტინედი
 ძილია,

მუდამ მერე სამწესოს უკლიდეს დღე უნული თუ თბი-
ლია,

წყემსმან კეთილმან ცხუანთათვს დადო სული ტკ-
ბილია,

შ ვანც ბეძანა მანვე მანდილს უხილავთ მხეცთა კბილია,

ბ.

მსაჯული უნდა მანთალი ვით ბეძენთა დაუწეწია,
უქტამო დრმა დ განისრეკელი შ საბეძნით გონიერია,
ყოველთა ჰსწოდეთ უსჯუდეს ვანც მღიდავ ვანც მშა-
ეცია,

შ წიგან სჯულისა სსწოდი გედთა მას დაუჭეწია,

დ.

გლახაკი უნდა მღაბალი ტკბილისა ენა-ზინისა,
მლოცველი ყოვლის სულისა სულ დიდისა შ მტინისა,
უწყანს ვით იობ უფალსა გლახა მომთქენი ჭინისა,
შ ჰსძუდს დიეტისა ანაბტაგნობა მეტადე გლახა მწა-
ნისა,

ე.

უნდა მტენელთა შ მთუკელთა მწიღვნელთა გინა
მბაწავთა,

მზის აღმოსვლიდგან ჩასვლამდე შიგ ან შეხედონ კანა-
 ვთა,
 ცხელის ოფლითა დამწვანთა ჩნდილთ ქუჭუე მიუკანა-
 ვთა,
 ზე წაც ამუშავონ ჭამონდა აჭამონ ქუჭუნის მოვრავთა,
 ზ.

მოლაშქრე უნდა ჭაბუკა თამამი თავ მღაბლოვანი,
 მეხატკონეთა ერთ-გული, ბიძჩილი, სამაძთლოვანი,
 მკნე, ამხანაგთა მოუგარე, მამაცია, ძალ გულოვანი,
 ზე გულ სწულად მეზძმოდთ მეზძმოდლი ან სუსტი მაგ-
 ან მკლოვანი,
 ზ.

ვაჭარი უნდა საწოისა სამთვრალის ანას სვედესა,
 ეომანბახობას ერიდოს, სიწმიდით თავსა სტეუდესა,
 მეტად უზომოდ აღადსა, ანაში ანა ჭრეუდესა,
 ზე ქსნორეს აღდსა ზე სასწორისა, გულში ან ამრუდეს-
 ესა,
 ზ.

ხუტესი, უნდა მამაცი ანთუ ჭაბუნა მწდალია,
 ხუტესს ან ეოქმას ჭადშიგან ვერ შევალ საწიდილია,

ხუცესმან უნდა დამაწხოს თუ კაცმან სული დალია,
მ ხუცესაც ბევრს წიგს დანაკლებს თუ ბევრი დგანო
დალია,

თ.

ოსტატი უფლის მოშიში დავითმან ქებით შეიოსა,
ნეტად აწს ვინცა ნაშქობი ნაყოფითა თვსთა ჭამოსა,
ცოლით აწს ვით მსხმო გენაკა კიდესა სახლ მიდამოსა,
მ შვილნი კედ ზეთის კილადა უწგს ცაბლის გარეშა-
მოსა,

ი.

აწ ბძმენი უნდა სოფელში, ეგრეთ ვით წმიდა ბუნია,
მსცხოვრებდეს ერთ ასწავლიდეს გახადოს მეცნიერია,
ბძმენმან აწ უნდა იკადლოს უწიგო წაც წამ ფერია,
მ ბძმენის უწიგოდ ქტუვითა ბაძით წახდების ეწია,
ათიჯ ეგ იყო მოგითვან სხუა აწა მისგან კიდეს,
წომელიც გინდა იწიივე აიდე კელი კიდეს,
გეწიოს გლახათ იარე გეწიოს უნას მკიდა,
მ მე შენთჳნ ადამ მტალიან უმანწვალის ვალი მკიდა,
ვით ძნადა წნოწი ბუწფუფი ვეწ იგწიებს წნელ-
ადა,

მე

ეგრეთვე კაცა ხნოვანი გაისწავლევის ძნელად,
 ცვათ ახალ ნოწჩი ვახისა ეელს მაჭუვეს სიფუჩქელად,
 რ ეგრეთ ახალი მოზადი ყმა ოსტატს გასაწვდირე

რ

ლად,
 ეტოს სიტყვას გეტყვი მისმინე ემაწვალე შენს მია
 ძენასა,

მე

თვალს ნუ ასეხებ ბნელთათვს ნუ ჰკადგავ ნათლით ჩუ
 ნასა,

მე

ნუ ეშუწები ფეხითა უკეთუწთაეუ წბენასა,
 რ ემა მოუდაბლე ორდანოს აშიუ მასაუად სტკენასა,
 იქმოდე გულის თქმასასა გემოვნებისა თმენასა,
 თავს თაფლი ბოლოს ძამწაწე ნუ გეტკბილების ენასა,
 გულათ უფწთხოდე ყურითა სასაფრწოს სიტყვის სმენასა,
 რ მათ შეეწების საევაწელს შენს ღამაზს სულის ღხ
 ენასა,

მე

რ

აღაბულათა ნუ ავსებ წმიდად განცხილსა მენასა,
 გაგიჭიწდების განქცხა შეაქ ოხვრას რ ქმენასა,
 იტყვა წა უყავ ჩემს თავსა დაიწეებ კბილთა დწკენასა,
 რ დავათ წომ კარგად მასწავლა მე იგი ჩაითვს მენასა,
 ემაწვალე უნდა ქსწავლობდეს საცნობლად თავისა

ღ ხელოვნება

ვინ აწის სიღამ მოსულა სად აწის წავა სადაო,
ვანცა ჭქნა თიხა ჭუჭყელად წას უძღვნის კელ ფასა

დაო

ღ ვათ წემა კნატცეს ან ჩავანდეს ულაგო ღ უსა

დაო

უნდა ქალმან ღ უმაწვალმან დახუროს ბაგე კბილოსა,
ფეხა ან ახსნას საბლითა ღ ენა შეპოწკილოსა,
ან მისცეს ნება შეკწისა წაწბს წამწამს თვლის კილა

ოსა

ღ აწცავინ თვთ სხუა გაჭკილოს აწც სხვისგან გაიკი

ლოსა

ნუ მეტყუით ჩუჭნ წად გვასწავლე წაც თვთ ან გა
ქუნდა ზნდალობა

წად გვაქე ვაცმან ჯახანმან მამაცთა ხმალ მოწვდალობა,
უცოდინლობა ავია მაქუს მისი გამოცდილობა,

ღ ჩემსავით სიცხით ნუ აწვით მონახეთ ნიავ ჩნდალობა,
სოლომან ბძქენი სიბძქენითა თავი აწს ყოვლის ბძ

ქენისა

ბევრი წამ კანგი დასწეწა წიგნები დჟთის ბძქანქისა,
ერთი იმასაც მოუხდა გაცეხა წამე მცნებისა,

ღე თუ გიჟობსთ ნუტა მას უსმენთ სიტყვა დამიწთავს
ნებისა,

წაგანდ ბძქენ აუთს მუწუნალი კანგად ატუობდეს
მაჟასა,

სხვისას შეატუობს თავისას გეწას გაიგებს ხვანჯასა,
თვთ სხუას უწაილეებს თავისთვს სხუასზე მიჭუუდებს ბა-
წჯასა,

ღე მე ვერ ვანგე ზე თქუტენ ვანგე ამაღ წად მიზამთ
ჯაჯასა,

თუძტა ბწმა ვან კიდევ ვხედავ ქუტუნად ჩემგან უთ-
წო ბწმათა,

ბეწთ გამოცდილთ აწა ვკადწებ მოგახსენებ ახალ უწ-
მათა,

თუ ცუწკასა აწ ისწავლით ვერ გაუხვალთ წუადთა დწ-
მათა,

ღე წკეწლის ცუწით დასუსხვა ქსწობს საუკუნოდ ცუცბ-
ლში ბწმათა,

საქონლისა შეკრებისათვს.

ჭკუა ზუწია სახითა მწამელთა შესანგებელს,

ცოდნისა კეთილ ემაჩება მანდილი მ სწუბელი,
 ბედს რომ იტყუიან ან ვატი და უქო ბედს საქუბელი,
 მ ბედმან ჰკრიბოს ჭკუამ ფარტოს იქების და სად-
 გუბელი.

ბედი ანს ქაეკა წუთისა ვ-თ დღისა ნამობ ბინდობა,
 აგდალობა თუ დანობა ცის მოდრუბლა დაბინდობა,
 ხან მოსწვავს წამთა სიმცირე კან აღზობს დვანთა დი-
 დობა,

მ დღეს მომცემს კვალ კი წამანთმევს ამაღ ანა მაქუს
 ბინდობა,

ბედს საქონიროგან თვალთ უჩანს ქალის სახე აქუს
 ბემისათ,

დაიანების ქუჭერადა კელით მქუნელი ქმისათ,
 ვისაც კელს მოჰქნავს აიუვანს ნახავს გაუჩხრეკს ზინსათ,
 მ თუ მოეწონა დაიჭერს თუ ანა დასცემს ძინსათ,

ან ბედი გითხნა მართალი მე ახლა მამაგონდათ,
 რაზომცა ჰსჩხრეკდენ სწუთნოს ბემერთ ბედი ან მოს-
 წონდათ,

ამდ ანც ღხინსა ანც ჭინსა გრძლად ბოლოთ ანა მქ-
 თინდათ,

მ: ბედა მას ჰქვან-
განც რომა ან მოკუდა სულით ცხა
ორდაო,

სჯის უკეთესი საქონლად ანა რა საქონელია,
კაცობა თუ ნდობა, გულის აბრძობს ან ადვილ საშოვნელია,
ნაც კელთ აქუს მასაც დაჰქარგავს უმსგავსო ს. ჰ. ავნე-
ლია,

მ: საქონლისა შემოკრება საქმე მ საცოდნელია,
ნდობა ბნელს ნათლად აჩუჭიებს დანაწმობს ნათ-
ლად მხედველსა,

ნდობა მხედვალს გახდის მამაცად შეჭუდავს ძიელს სა-
ბუდველსა,

ნდობა სხვის ქსწავლას მიიკრავს ეგრეთ ვათ ცურტვა გე-
დელსა,

მ: ნდობა მაიუვანს მიმეოლსა შესაძცხვენ წასაწყენ-
დელსა,

ფილასა ფოსი ეზიურ გვაუწყებს ამას გვზირდება,

ბგეულობით მყოფული აწოდეს გაღარბდება,

თუ კაცა ნდობას მიჰყვებას მიდგემა ან გამდიდრდება,

მ: მოცა ჰატარას იშოვნის მერვე დიდს მოყვიდება,

ვის სიუვაჲ უღია დაიპყროს მ ნდობა დაიმონებსა,

ნატ თვთ ან მოსწონს მის მეტსა ადაწას მოიწონებსა,
 ვანდის კონასა დაფუშავს ენძელას დაიკონებსა,
 ზე მეტედნს მიჯნუნს ზუტკესა შექცევს წუთს გულზე
 დაიკონებსა,

ერთს კიდევ ვიტყვი იგავსა თქუწნგნით დამეტვს
 თუ ნება,

ზოგს კაცსა საკმლად მიუჩანს თვისი სიმუწალის სუნება,
 რაგინდ ბევრს ავსა შეტრებოდეს ანა აქუს მისი წუნება,
 ზე სჭს გულ ტკბილად უყურებს ზე ცოლს ვი ებუს-
 დუნება,

აწ მე საეწო წალკოცი მგონია ზატოსანი,
 მაყუანს ზე მალმალ მსუნიან მისთა ყვავილთა ენოსანი,
 განგმოდდი სამდთოს ბადნაწთა ვსთმობის ბუღბუღთა
 ოსანი,

ღ მიგვევე საწუთლოს ზდაწაწთა შევიქენ არაკოსანი,
 ამაღ ვისწრაფი სათქუელად ზე ანა მცალის საყენად,
 თქმულა საუნჯე უხმაწი ანა რად გამოსაყენად,
 წალკოტს ვიშენებ შევიკრებ ხილთ უქჯობესთა ნამყენად,
 ზე მოვისთული მისთა ნაყოფთა მარგედ ანა თუ საწუ-
 ენად.

ახლა ვსთქუა ჩემი სათქმელი წაღ მაქუნდეს ჭკუა
გაგება,

უგვანად დიდთა მძებნელთა ნატანად დაეკრება,
სულ წომ აწა ვსთქუა აწა წა ის უფრო აწ ევანგება,
ღ მუც მწვევენ მეწანთ ჯოგშიგან თუ შევსძლე ვაჟაგა
ჯაგება,

დავით გურამის შვილის ლეთაგან დატუტება.

გაი იმ დღისა დამსწრესა აწ სათქმელათაღ ძნელია,
კატთაგან თვისი აუგი სახანლად საუბრელია,
ცოდვამ მოგვიცვა ნათელსა განს მოეხვია ბნელია,
ღ კელში ნაჭერი კეთილი შეგვექნა სამებრელია,
ქანთგელთ მადლს ცოდვამ დასძლია წა აღმოჩნე
ღმან აწონა,

წუნებულ იქმენ დვანლითა თავი ვეწაგინ აწონა,
მის გაზო მტერთა მათხედა დანაცემინა აწონა,
ღ აღანცა მტვენი მანელი აწც ლუკმა ზური აწონა,
წადმა მწუნავმა დრო ჟამმა უგუდმა შექქნა ცნის
ალი,

ფრთა მოჰკნა ქართლსა კახეთსა შეაქრევინა ფრიალი,
 მამლები ტუჩამ დაჭამა, დედლები დაწჩა ციალი,
 მ მიდგა ეჭავი მ უოწანი დააწეებინა წკრტიალი,
 მოსწა ხშირი ქუჭყენა გახდა ვეწანად ტწამლადა,
 სულ წაწიტაცეს თუ ვინმე შანბმში მოუწჩა წამლადა,
 დადედელებული შიშითგან აღაწ ვაწგოდენ მამლადა,
 მ აღაწავინ დაწჩა ფაწსაგი წატწონად ქუჭყენის მამ-
 ლადა,

გახს ბატონს კოსტანტინესა საქმე მოუხდა ყალათი.
 ტანთ კვანთქნის ქუწქი ჩაიცვა დასთმო ევენის კალათი,
 მტუწს დამოწჩილდა ნებითა ვედაწა ჰქწწაწა ძალათი,
 მ მიენდო თავის თავზედა აკმაწებინა ჯალათი,
 წატ მოგახსენე მოგუგვანა ჩუჭწ ეწთმან-ეწთის
 ბწმოლამა,

ქართლი ოსმალომ დაიწყწა, კახეთი ლეკთა მოლამა,
 მით ჩუჭწმან სისხლმან ნაღვანმან კეწებში სულ ამო-
 ლამა,
 მ სუწით მოიცვა მთა ბაწი ჩუჭწნის მკუწწწის მმოვწთა
 ყწოლამა,

მე ვიყავ ეწთი თავადი მოსახლე გოწნის უბანსა,

ჯვარობას ჩუშნი ქალ ღმადლი იტვამდენ ან ავს ჯუბას
ნსა,

მუნთ გამსტყოტუნა საწუთრომ გაწდამატილა უუბანსა,
ღ ვაი და ჯარგად მოვსთქუშმედი მეტყოდეს ვანმე თუ
ბანსა,

მოუწუნი იმიგდე მოგითხრობ ცუქუშდ ჩემსა წამოუფა
ნასა,

ქუშენის წახდენის მიხეზით ვსცხოვრებდი სხუის ქუშა
უანასა,

სადაც უხმობენ სახელად ქსნის გეგზე ღამის უანასა,
ღ მუნ მოუვრის მუშას თავს ვადექ მკას უზინობდი უა
ნასა,

დილაზე ავდექ წინდაწინ წაკულ კაციტა ოწითა,
ვსთქუი მუშას სადილს უმზადებთ ძწოხითა ცხვრითა დო
წითა,

ან შეურილიყო ჯერ მუშა იუჟნენ მოსასვლელ შოწითა,
ღ ჩუშნი თუწმე გვანახეს მოგკმარტეს ლეკთა იწტოზის
გოწითა,

მუნ ახლოს წუაწო დიოდა მასთან ცუე იყო კშიწა
,ოად

იქ მოგვეპოვნენ დაგვასხდენ თხუთმეტი კაცა მზინადო,
 აგისხენ თოფი მ კმალი მივეუდე მუხის ძინადო,
 მ იმ წყალზედ ზინის საბანად მე მიველ თავის ჭინადო,

შემიხერეს წამომიყვანეს ველ თუეს მომიდეს გენია,
 განდმომატარეს ათი ათა მინდონი ცხნა იმდენია,

მუდმად თვალთაგან ნაკადი მდუღარე ცრემლი იდენია,
 მ მაჭამეს დუმა მ ძვალე მახვრიტეს ხინკლის წვენია,

მე დუშის ჭამას ან ვიწვა ნეკავი მამდნივ მქონოდა,
 ან ვანადვლიდი ცხამითა წომ ტუნი განდამქონოდა,

მე ეს მიძიძიდა მხან შაკვრით მოგუყვანდი ოსაქოლოდა,
 მ ვაი წად დანია ცოცხალი შენ თაო ჩასაქოლოდა,

მიმიყვანეს ანა დანსთა დანსეულად მიმსახურეს,
 ანც მასვეს მ ანც მაჭამეს, ანც ჩამაცვეს ანც დამხუ
 რეს,

უასსუიდლოდ მიდებული გასასუიდლად დამაშურეს,
 მ გავიზანე დამიჭინეს წად წახველო გამზადურეს,

მანტო ვაყავ ან ვინ მუყანდა მე დუთის მეტი სხუა
 ნატონი,

ანცა მაქუნდა საიმედოდ საჭურველი სამკუდრონი,
 დურთს მივენდე მან ისმინა იგი ჩემი საკუდრონი,

ღე კელ მუონედ გაგიზანკე რაკი ვზოვე უამი ღმონა,

ოდეს დაცუეჭებულმან უსჯულოს ქუჭყანას საუქანა
ლის სახე ზე სურათი ვეღანა ნახა იმისი მოთქმა ღავითი-
საგან.

სახით სიტყვა მშუჭნიერლო სხილ მზეთა მზის სახეო,
ვეძებე ზე შენი მსგავსი მე აქ ვეწსადა ვნახეო,
გუაჯები ნუ გამწინავ მოგკუდე შენ კეძმ დამმანხეო,
ზე ჯოჯოხეთში ნუ ჩაშაგდებ მიწყალბე სამოთხეო,
ვამე ჩემო საესავო ცბილო ცხოვრებისა წყალო,
გავუარე შენს სახესა ვა თუ ვეღან შეგეყალო,
ან შენვე გთხოვ შენ შემყალო ვინც განდამხთენ ცა სა-
მყალო.

ზე მასაც გვედრებ ვინც გამყანა მისი ჯავრიც ამომყა-
ანლო.

საევანკელო სახით თქმულო უსასყიდლო მანგალ-
იტო,
ვის განდამო ჩემთვს შეჭუდანო მზევ მზეთა მზის მაგა-
დითო.

გვედრები შეიბნალოთ თავ მომწიან მანგალითო,
 ზე თდეს სული ამამგლიჯონ შენკენ მასწი მანგანითო,
 მტანჯვეს სთმეო აწ ვით დაგთმეო ვით უმანკოვ მტა
 რედო გვნიტო,
 შენ შაწხათი ვით დაგდვანო ზე მიმწანის წვენი ვხუწ-
 იტო,

ბნელსა ვზივან გეაჯები სასინათლო ამიხრატო,
 ზე ამოვსმუწე ზე გამოვიტე მოვიდე ზე შენა გჭუწრატო,
 შენ იესო მწუემსო ჩუწნო ჩუწნთჳს სისხლის დამა
 ანთხო,

ვით ცხოვანი წუშენდილი ნუ დამკანგავ მომნახეო,
 ჩემზედ მხეცთა უხილაგთა ნუ მოუშვებ შენისხეო,
 ზე მანცხნივ თიკანთ განმანიდე მანჯუნივ კანკთან შეა
 მნაცხო,

სამეურნალოს ცვაკ ცხეულო სნეულთ წელუბების
 შემხეო,

სნეულობა განმიკურნე მოსალბური მომაცხო,
 გამაგონე ვმა საუვირთა ამოიდე ვმა ჩუახეო,
 ზე ვით ღაზანეს დამანხულსა : დეექ თავსა დამმ.ხეო,
 ჩუწნ ცხოვანთა მწუემის ჩუწნთხო ძელო ცხოვა

შენს ზმულთ შეამუსწვას ჩემი წაწყმენდის მახეო,
შენს ჩრდილთ ქუცზე დაკვდომილვარ ჩემო სამოთხას
დამხეო,

ღანმაშოზე მაგრესაგან ავსა ნუჩას შემამთხვევო,

ოღეს დავათს ცუცუტობასა შინა სტაოდ ზ მზე ღმუხს
ღისაგან თვალთ აწა ჩრდა ამაზე თქმული.

მსუღის ქეს ზ დიდეს ნათლისა წარუგაღისა,
მსეთა მხის ვ სხა თავს მამეუს მმართეს განდახდა ვა
ლისა,

შინს სიცნაურის მზისაცა ქსწომედ გამართვა თვალისა,
ანამ თუ უცნაურისა ცნოსა გზისა ზ კუდიისა,

საწყოთრის მზის თინათინა მოციობნა წაცა ფერია,
საწყოთ მზის შუქით ციალსა უწოდენ ქმთველთ ერია,
ვერის კომციელს სულ დგომულსა ბჭკაღში ვერ დაუჭ
ერია,

ღ მე თინათინი მინათობს სახლთ ვედელ უწრე ჭერია,

მსეთა მზის ვედრეს დავათისაგან მზის თხოვნა დასათ

ბოხლად ტიწილითა თუ სიმღერისა კმითა,

მზევ სიშოწითა შენითა,
 ვსტირ გულებე გურესით ქშენითა,
 უარვა მკლავს მ მარჩობს ბუქი,
 განმათბე მოჭფინე შუქი,

მზეთა მზეო ამად ვსტირი,
 სადდაც დაგიუაწავს შირი,
 საქებლად კან სასალუქი,
 განმათბე მოჭფინე შუქი,

მზევ ნუ გამხდი კანგს დანს აუღწად,
 ნუ ჩამაგდებ უინგით დაღწად,
 დაბეუფუქავს მე დაღწად ფუფქი,
 განმათბე მოჭფინე შუქი,

მზევ შენ კან კანგი ნაწუქი,
 ბქქენტაგანა ხან ან უქი,
 ზეგანდმო ნიჭი ნაწუქი,
 განმათბე მოჭფინე შუქი,

მზეო მახარე შენის აღმოსვლით,

ახლით მმოსე შესამოსით,
 ან მათობს მე ძველი ქურქი,
 განმათბე მოჭფინე შუქი,

მზეკ მოძვედე ზინის ბწყინგით,
 რუ დამაძრობ ცივის უანვით,
 სხივთ სითბოს გიქეს ბაწუქი,
 განმათბე მოჭფინე შუქი,

მზეკ საცნობლად შენსა მჭუჭრეტსა,
 თაგბრუს ასხამს შეაქრეტსა,
 გიმაწთავს ვერ მანთლა თვალსა,
 ვერ ჰსცნობს შენს გზასა ზე კუალსა,

წაზომც ენა მუსიკობდეს,
 ბეძნად გაქედეს ზე გამკობდეს,
 გაწდიხდის ვერ ახად ვალსა,
 ვერ ჰსცნობს შენს გზასა ზე კუალსა,

მზედა გსახავს მზის დამსახველს,
 მით შეგიმკობს სახით სახელს,
 ფეხს შენი საცა დავალსა,
 ვერ ჰსცნობს შენს გზასა ზე კუალსა,

ვის უეჭვად მიაჩნისა,

თუმცა ან იცის სადა ზიხად,
 შენთვის სწავს კობცსა მ კვალსა,
 ვეკ ჰსცნობს შენს გზასა მ კუალსა,
 ზე ანათებ ცა სამყაროს,

ქუც კმელეთსა ზღუასა წყაროს,
 გიდრუბლავს ჩემ თვალთა ბნელად,
 შემქნისა მ ჭკვთ სამებრელად,

მე ეს საქმე დიდად მიკვირს,
 შენ მე მწყალობ სად წვით მიჭირს,
 ქანსა გვილს მიქროლუბ ნელად,
 შემქნისა მ ჭკვთ სამებრელად,

შენ შემქმენ მ შენ დამბადე,
 თვალთა დამაფარე ბადე,

საჭურეცლად შემქმენ ძნელად,
 შემქნისა მ ჭკვთ სამებრელად,

თუმცა ვხედავ დავალ ბეცად,
 ჭკუით გსაზნავ ქუცუნით ზეცად,
 მეგულვი შენ ჩემად მხსნელად,
 შემქნისა მ ჭკვთ სამებრელად,

გეაჯები მიყო დიხს მყო,

ეს წილობა შენ მე მიუო,
 მხილვე მე ბრძასა თვალი,
 მაცნობვე სჯულად გზა ზე კჳალი,

მხეთა მხას შესხმა ზე ჭეშმადიტის გზას თხოვა დაჯითა
 საგან.

დადეს შენდა დადეს სახითა მხეთა მხეო,
 მიუწდომელო ნათელო გრძელო ძველო დღეო,
 უფაღ უფლებათაო მეფეთა მეუფეო,
 უხეზელო უკჳდაო მეოფეო შეუწყეო,
 შენ გაქე ზე გეაჳეი დაკანგული ტუჳშო,
 მომისხენე მონა შენი ნუ დამიჯანყეო,
 ზე ვით მე გთხოვო ჭეშმადიტი შენ გზა მაუწყეო,

სვანიდისის მხილეს დაჯითისა ოდეს დატუჳშეულმან
 გამოჳაწვა გაივლო გუნებაში.

გულმან მითხნა ადეო წაღად მაიტადეო,
 თუ ანა იქ წით იქნას რაც რომ დაიქადეო,

ჯერ წაღ უფალთ უაღარი გედვას განდინდეთ,
 ჭსთხოვე ძალა მან ზოგცეს ვასგანც დაბადეთ,
 კუღავ წაღა განუხეთქე მტერთ მასე მ წადეთ,
 მას კაცს დუთასა საყუარელს მიჭივე თავი ანდეთ,
 მ ვასაც დავათ ჭკადოდეს უფლად შენ მას ხადეთ,
 ადეთ ადეთ გულით მოიწადეთ,
 შინს ახლიხან საყუარელს ახლოს განეწადეთ,
 სახე მასი სუწათა თვალ წინ მაილანდეთ,
 მის წინ ასე სტროდე იქ მას შეეზადდეთ,
 თუ გწადს შენსა საყუარელს გულით შეუხვანდეთ,
 შენთვის ლახუბრით დაჭრილსა სისხლსა ცრემლით ჭრან-
 დეთ,

მ ეც წაღ დავათ ვასწავლა ზედ წამალი ადეთ,
 განაგდო დ-დეთ მუნ სულ ავსა ვადეთ,
 დამოწნილდა უფალსა ჭხადე უდადადეთ,
 სუდი გული მუსკრილი დუთას წინაშე დადეთ,
 საყუარელი გიყვანდეს სხუას ნუწავის დახდეთ,
 მის გაუწასა ნუ იტყვა წაგინდ თვისა წამდეთ,
 თორემ დიდ გიძულეს შენ რომ სხუასა ჭყვანდეთ,
 მ დავათასა მტრეზაზე დადებ ან ვადდადეთ,

აჭხადეო ზადეო თვალთა მიეტ ანდეო,
 ჭსტან ამ ლექსთა იგავი თარგმნე თუ გიყვანდეო,
 ქანთლის ზუჩის ქექქშია შიგ თათუხი ჩავდეო,
 ქექქა გაურტკვენ განაგდე შიგნით გუფსა ჭსჭამდეო,
 მე ეს კიდა სავლელად დიად სწორედ გავდეო,
 შენ თუ მძუდად გაივლი მე წა წყალში ვანდეო,
 ზ დავით ჭსწორეთ მოგიტხრობს თუ შენ შეიგვანდეო,
 შენ თუ მძუდად გაივლი მე წა წყალში ვანდეო,
 ზ დავით: ჭსწორეთ მოგიტხრობს თუ შენ შეიგვანდეო,
 ჭსწავლა თავის გაურტხილესის ზ შიგნის წასვლასე მზ-
 ად ყოფნისა.

საგანგონია მგონია ეს სიტყვა გასგონია,
 ზად წალკოტისა მოქმედთა ვანდი დათესონ რგონია,
 თუ სნეულობას უფრთხოდე ჭამე სვა შესანგონია,
 თავს გაუფრთხილდი ან უკო საქმენი უწიგონია,
 დალივე საბძნო წამალი დადჷანე საშმაგონია,
 დჷთად ნუ გრწამს გამობეჭილი დასიაბილ ზ გონია,
 ის გრწამდეს ვანტ რომ დავბადა მოგცა ჭკუა ზ გონია,

მას ჰქვითოვე უველა მან მო გცეს ანს შენი წაც საწგონია,
შოწს წამსვლელი ვან მხად გაქუნდეს ნუხლი ზე საბ-
ანგონია,

ზე დავითის მცრება ისმინე განაგე გასაგონია,
ეს აწ ჭოწია სწოწია წაც სიტყვა გათხან ოწია,
ქუად ანა წმიდ'დ მცონანი თქუულა კამბუჩის სეოწია,
უქმად ბევრისა მჭამელი გაუმადლადი — დოწია,
უუწ მძამე ლაფში დაფულული ზანტი უდარო ვოწია,
თუ ჩაწვა მნელად ადგუბის თავშაც რომ სცემო ცოწია,
ვერ მქრული დიდთა მეგუველი ენითა ვით წაცოწია,
დაეზარების წასვლასა წაგინდ აწ იუოს შოწია,
ძალ მოკლეულ ანს მცონანი ვითა დინადე მდოწია,
მხემან ვით ჩქარმან წყარომან განხეთქის მთა ზე გოწია,
ზე მვრე იყავ ზე განძლიერდი დავითს წაც უთქუასის სწ-
ოწია,

ლოცვა ოდეს დავითს ცუჲ ჭობასა შანა მოშავდა ზე დმ-
უწის ზუწი ჰსთხოვა იამბიკო.

მ ა მ ა ო უოვლ ს მწერლობედ ო დმუწთო მოწყალო,

ჩ უ ც ნ ო გამგაცემელი შექნელ დამხადეო,
 ნ ო მ ე ლ ი ხან ცათა შანა ანსას საუდაწხეო,
 წ მ ი დ ა ანსი მაგლოზე შენი ეო მეო,
 ი ე ა ვ ნ ჩემზე მოწყალებათ შენ დამიფარეო,
 ს ა ხ ე ლ ი ს ა შენისათვის აწ მამეხმარეო,
 შ ე ნ ი უსვა მოწყალება შორს ნუ წამგვარეო,
 მ ო ვ ე დ ი ნ მოწყალებათა ისევ შეყარეო,
 ს უ თ ე ვ ა წამმოავლინე მაღლი მამუარეო,
 შ ე ნ ა უსწრაფი ვად ზე შენ დამაძინეო,
 ი ე ა ვ ნ ექა შენი ჩემზე ჩემო მეუფეო,
 ვ ი თ ა რ ც ა ზარველ მამათა შენ უწყალობეო,
 ც ა თ ა შანა ისრავლთა საზრდო უწვიეო,
 ე გ რ ე ც ა ნათლის სვევითა დამე ავლინეო,
 ქ უ ც ე ა ნ ა ს ა ვად უცხოთა დაკარგული ცუშტო,
 ზ ე დ ა მთას ავართას აწ მამეწველეო,
 ზ უ რ ი წა მაქუს მანომე მშაან ნაჭარეო,
 ჩ უ ც ნ ი შენგნით მოცემული წად დამიმალეო,
 ა ხ ო ბ ი ს ა ზურს გამყარე შმაბი მამოვეო,
 მ ო მ ე ც ცვედრე შენი გალი გარდაახადეო,
 ჩ უ ც ნ ცხოვრეო ზე შენ შეგვიწვევ სულ გრძელ მო-

დღეს სადილად ანა მაქუსკა გამოიჩინეო,
 და ვაუკნიფე უოვის ფაჩხილა ზე ისი ვსჯამეო,
 მო მიტევენ შეტოდება შემინ დევი თუ რამ შეკტოდეო,
 ჩუ მნთანა შენ წყალობა ნუ განაქაჩეო,
 ნა დებნი ძველნი სახბილნი ნუ გაგვიახლეო,
 ჩუ მნნი მსხუ მწილი კაენისას ნუ მიაგზავსეო,
 ვითანცა ახელ მანთლისა შენ შეიწინეო,
 ჩუ მნ მიუტევეთ თუ ძმათა შენც მოგვიტევეო,
 თანამდებთა გადდავიხდით მივტეით რაცა გუძეო,
 მათ ჩუ მნთა ადნადგინებთა სხუათა ნუ აძლეო,
 და მზადებულო მიზოძე ეს რაც ვითხოვეო,
 ნუ შეგვაყვანებ დამა ზღუათა რომ ან დავინთქეო,
 ჩუ მნ შენად სადიდებულად მთლად განგვაწინეო,
 განსაცდელსა მოგვაწიდე კარგო მენავეო,
 აწამედ მიხსენ ვით მოსეს შუა განუხეო,
 ჩუ მნო მოწყალევე ეს ძღუ მნი გიბღუ მნ დავით მეო,
 ზე ბოლოტისაგან დამივსენ უოვლად ავით მეო,

საძეის ვედება გვის წაწმადთვს თხოვნა დავითისაგან
 იამბიკო.

წა მეოჲ გცოდე უფალე ვითხოვ შეძინდეო,
 შენი ვაწ მონა წყალობა შენ მე დამმართეო,
 აწ სადა მყავს მისამართი მე შენ მოგმართეო,
 სუფევსა შენი მშვიდობით გამოავლინეო,
 ძალი ზღ ფონე მიზოდე მტკენტა ვიყო მრეო,
 დიდება შენდა ნათელე ერთე სამ სახეო,
 მა მისა აბწამისასა სტუმრად მსხდომარეო,
 და ბერეულებთა მათ ბერწთა შვილით ახარეო,
 ძისა მათისა ისაკით მე მოასწავეო,
 და შმაწხელს დამტირეულსა ვითხოვ მიზოდეო,
 წმიდისა სამეზისაო მადლე დამოვარეო,
 სულისა ჩემის საოხად წაგ ვსთქუი მახმარეო,
 აწ დავით იტყვის დიდება შენდა მეუფეო,
 მაწადის უკუნითი უკუნისამდეო,
 ამინთე მე ბნელს სამთელი ზღ მამინათეო,
 და ვით მე შენ გევედრება გზა წაწმინდითეო,

ძის გედრება დავითისაგან იამბიეო.

დამხადეულის მამისავ საუჭარელეო ძეო,

ადმინყან ჰელი წასაც გთხოვ მიზოდეო,
 ვან ვით ცხოვარი წყენდილი აწ მომიძიეო,
 ესო მწეესო კეთილო ვაცთა მუცხოდეო,
 თიგნათ ნუ განხდი მანჯგენით კნავში გამძიეო,
 განმანდე უხილავთა მკუცთ ნუ შემაჭმეო,
 უფალო ყოვლად ძლიერო განმამძიერეო,
 რომელმან ქანწულისაგან ხოცტი ივასხეო,
 ადამანთა კსნისათჳს ჯჳანს დაემსჭჳალო,
 მოჭკალ სიკჳდილით სიკჳდილი ზ განაქანვეო,
 იესენ ადამ საკჳრელთაგან ევას ახანეო,
 საფლავთაგან ადადგინე მკჳთრეთით ლასანეო,
 შენ განხენ ჩემი კრულება ზ წანმავლინეო,
 ვით გამყარე სამკჳრდლოსა ისევ შემყარეო,
 ესო ძელ დჳთისაო ეს შეისმინეო,
 ლექსისა ამის შემწეობი დავით აცხონეო,
 იმის სულსა მიეც უჳცხბა ზ შეც განმისვენეო,

თომავ დავით მე ამ წიგნს მოგაწთეო,
 წაიკითხე შენ განინჯე კარგად შეატეო,

რომელიც კმა შენ შეგეწეო მეც ის შეგაწეო,
 თუ წამ შენთვის მამეზაწოს შენთვის განდიწეო,
 ტანსა წაც გინდა უყავი თავს ნუ შემიწეო,
 უვაცრად ნუ ვაქნები ძმაო ამაზეო,
 რომ ეს სიტყუა შემოგკადრე ვერ გითავაზეო,
 შენს ქალთამხეს ბევრითა ჰსჯობს ჩემი მზეთა მზეო,
 ქუ შყანაზედ აწსად აწის იმ სილამაზეო,
 თუ ნახევდე იკადრებდი მთხუჭვანს ფეხებზეო,
 გამოგაწიგე მე იუქლი შენ შეხვეტე ბზეო,
 ჭ ჩემს თეთრს თუღუნს აწვიან გასცვლის შენს შავს აწ-
 აზეო,

სიხმანი დავით გუჩამის შვილისა ტყუ შობასა შინა.

კმა მესმა ძალსა შინაო წას ხუწინაჲ წასა ფუშინაო,
 აქ წას უწევხარ სამილოდ წატომ აწ წახვალ შინაო,
 ფეხი წამამკნა წენაწადა ჯობითა წამიშინაო,
 წატომ ვერ ჰბუდაჲ წასვლასა აგრე წამ შეგაშინაო,
 დამაწვერელმან აქ შენმან აქ აღან დავაწვიანაო,
 მასთან გიბწმანა დანოლა ვისთანაც გაქონწინაო,

ღ ადექ იაწე წავიდეთ მე წავიდეთ უბი წინაო,
 მძინარეს ასე მეგონა ცხადია აწ სიზმარა,
 გსოქუნი თუ ცხუტე ვინმე მოსულა ჩემსავით მატყმარა.
 მე უთხარ თუ წამ შეგეძლოს შენს თავსა მოეხმარა,
 ღ აწ გეშინიან გზა იცა შენ წადი მე გი მარა,
 მე მითხოვნია დუთისათვის წაღ ჩემი სათხოვარა,
 აწ ჩემი წინა მძღომელი აწს ქმისტე მაცხოვარა,
 მან მწემს კეთილმან მამნახოს მე წაწყმენდილი ცხუ-
 არა,

ღ შენ გეგ გუნდობი ვერ გიტნობ აწ ვიცი ვინა კარა,
 მან მითხარ ვისაც შენ ამბობ შენზედ წყალობა მი-
 სია.

შენად ჯობისა საცემად მე იმან გამომისა,
 მან ბრძანა ფარებით გარეთა წად დაგდებულა ისა,
 ღ წად აწ ეშინის მგელთაგან დამეა განა დღისა,
 მე უთხარ თუცა აგეა კაცი ყოფილხარ წინდაო,
 ოდონც აძერი მატალე ვიშოვნო ქალმან წინდაო,
 თუკთა ჩავიცვამ წამოვალ აქ ყოფნა მე აწ მინდაო,
 ღ ჰსდუმარ ადარა მითხარა დიდხანს კმა გაიკმინდაო,
 ეთი ეს გი თქუა აწ ვიცი მე შენი ქალმან წინდასა,

გზას გაძლევს ცრემლნი მოყვასთა უკან ძმისა ზე წინ-დისა,
სა,

ჩემგნით ეგ იყო მოთხრობა ნიშნად მოცემა წინ-დისა,
ზე თუ მიენდობი დაგუაწაგს მაღლი სულისა წმიდისა,

ტყუტობიდან განაწყა დაუთისა.

გულზედ მქონდა მოხასუელი ცხოვრებისა წყალობს
დანი,

გიტინე ზე განდვადინე მე იმასე ცრემლის დეჟანი,
დმეტისა ვსთხოვე მიწეალოზე შენ ასეთი წინა მძეჟანი,
ზე უგნებულად განდმატანო ქნისტიანთა მტრეთ საძმა
დეჟანი,

ვასხენე დმეტითი წამოკულ სითაც ვსნა მეგულებოდა,
გული ტინოდა ცრემლითა თვალები მეგულებოდა,
დად მეგონა მე თუდა გულიდა მეგულებოდა,
ზე ვიტყუდი ვაი მოყვასნო ჩემთვის დაკარგულებოდა,
დდისით წინამძეჟნად მზე მეჟანდის დამით უჭუტ
რეტი მთვანესა,

მიგენდეგ შენდთა ვანსეჟლავთა მას ჩრდილოეთის მკა
რესა,

დამით შიშველ მთას მოვადექ შუა დაღასტნის ანკესა,
 რ მუნ უამსა წასმე შევესწად სიტოცხლის დასამწანკესა,
 ასტყუდა ქანი რ დაიწყო სეტყვა ელვა რ ქუხილი,
 წამ რ წუმ ელვას ზაჩითა თვალებმა შექქეს წუხილი,
 აწსად ჩნდა თავის საფაჩი მახუდ შექქნა წუხილი,
 რ თავს დავიხვიე სატყუელი წავსწევ ტანს აწას უფთო-
ხილი,

სეტყვისა თავში დატემის შიშითა ზიქქუჭ მკობილსა,
 გულმან მთქუა ადექ იელვებს იზოვნი გამოქობილსა,
 ავდექ იელვა მივადებ კაწს მთა კუჩქელს ღოდ გაძმო-
ბილსა,

რ მიველ რ მასიგ უუ ვსძუჭ მკ ვმადლობდი მხოლოდ
შობილსა,
 დამედვა დიდი იმედი ვსთქუი თურმე დიქთი მუან-
ავსა,

თუ ჩემოვს კანგი ანჭსწადდეს ან დამადგევდა კანავსა,
 დამივსნა წვიმა სეტყვასა ქაწსა სასტიკად მბმანავსა,
 რ წატ კატა დიქთისა ენდობის დიქთი კანგს უზამს
ან ავსა,

ვსთქუი თუ ტე დიქთო შენა ხან ჩემებტ ცდომია

თუ ან შერგნოს ჩინასწან საქმის შეტყობა მნულია,
თვალეზ დახუჭვილს მწოლარეს გარს მერტყა დამე ბრე-
დია,

ღ გულით მაცნობე წინა გზა ღ ვზოვე სამებნელია,
სეტყვამ გაწდილო გამოველ უფალსა მსხუტმწალი
შევსწიწე,

ან მეუწანდა სამდწთოს ზვანაკი მეურვალეს გულით შე-
ვსტიწე,
ანც მაქუნდა სამდწთო წეწილი ცოფნაცა მაქუნდა მე
მტიწე,

ღ დმეწთო დამისერ მტეწთავან ეს ლოცვა გავაზებანქე,

ოდეს დავით ავის დწოსავან შეწუხებული სვინდისის
მხალეზით ელვისავან გამოქობილი კლდე იწოვნა ღ იწ-
ას შეეყაწა, იქადგან გამოსუღმან ილოცა.

შენ დმეწთო ეწთსა ხიდუღთა მე ვერას დავადა-
წებო,

ან ვიცა ზახან თუ სწეწანქ ჰფრინავ თუ თეზზე დანე-
ბო,

მათაჲ გოქქის ბეულ ღღელ ბელმწიფობ შხით ღღესაც
 შენ აჯანებო,
 მ. ხუჭუღაჲ კან გნებაჲს ვისაცა აცოცხლებ ზე ამკუღა-
 რებო,

მამა ხარ ღაუსახამო ანა გაქქეს დასასრულია,
 სიტყუა გაქქეს ძედ მოთხრობილი გვსმენია აქ მოსულია,
 ანა კან ღმერთი მტყუანი გაქქეს ჭკუშძარიტი სულია,
 ზე ერთი კან მაკრამ ამ სიტყუით სამად კან გაექსულია,
 მჲე ზე სხიჲა ზე ნათელი ვით სამად გაღექსულია,
 იგ სამიჯ ერთი მჲე ანის ან ცაღვე გასაქსულია,
 ეგრეთ მამა ზე ეგრეთ ძე ზე ეგრეთ ხშიდა სულია,
 ზე ვისაც სამეზა ანა ჭხამს ჭკუულთაგან განდასულია,
 ღმერთო ცათა ზე ქუჭუნისა მზურთველო შემაძკოა
 ბელო,

მამაჲ ზე ძეო ზე სულო წინასწარ სქიას მცნობელო,
 მუჭინად კსნად მუნად სექებრად მის მთას მის ღოდის
 მცნობელო,
 ზე ძე ღაჯით მისსენ მტყუთაგან მამის ღაჯითის მთრო-
 ბელო,

სახით ვითარცა საჩმისხედ ცვარო მუგანდმოწვე-

აგანაკთავან უთესლოდ ძირს მოწინადა კეთილთ,
 გამოუთქმელად ნათქომო მთით ლოდო გამოკუჭთილთ,
 რ მიკის ცხოვანი წყმენდილი იესო მწყემსო კეთილთ,
 მხუო ქუხილას ისანო მტენთ გულზე დასაწკობელთ,
 ღაგითის ვანდო ახნამის ყვავილო დაუჭკანობელთ,
 განსჯად ცხოველთა რ მკუჭდანთა სამანთლის გამამბ-
 ჭობელთ,
 რ მანცხერით თიკანთ მარიდე მანჯვანით კნავთა მემო-
 ბელთ,

კედლებსა დუთის-მშობელისა ღაგითისაგან ოდეს იმ ზე-
 ით თქმულს ლოდო გამოკუჭთილს კედლებს შეეუაწავის
 დღოს მიხეზით ბოლო ენთა.

მთავ დუთისავ მთათ ზონილო ღაგითის საგალონ-
 ლო,

ვით აგანკო ზეგანდმო ცვანისა შემამტკობელთ,
 უთესლოდ ადომ გვიცევნე ნაყოფი შესამკობელთ,
 რ მომეც ნაყოფი კეთილი იესო ქნისცეს მშობელთ,
 სიტყვა ძლიერთა მხმერელთ უცნაურისა მცნობელთ,

საწმუნოების კანონს სჯულისა მტკიცედ მხელობელი,
ქრისტეანეთა ზღუდეო მოაწველო განსა მდობელი,
მ შენ დამიფარე დამიტევ იესოს ქრისტეს მშობელი,
სახით აბრამის კანკავო ღმრთის ტყვით გულთა მუც-
დობელი,
სჯულთ გადობნა მისიანთ ღმრთის მტრების ჩასაწყო-
ბელი,
ვით შეუწველო მაყვლო სადმითო ტყვლად განუქრო-
ბელი,
მ მიესენ ნუ დამწვავ სახმილით იესოს ქრისტეს მშო-
ბელი,
ქუხილო მტერთა მკრტოელი ეღვავ სულ მონათო-
ბელი,
ელისაბედის მოძვითხო მის უწმის მის მუცლით მკრთო-
ბელი,
ვით სამოსელი უხრწელი შიშველთა დამათობელი,
მ შექმოსე მადლით შიშველი იესოს ქრისტეს მშობელი,
ბაბბალოზთ სჯულთა დამხსნელი სწავსთ სიწმიდისა
მთხრობელი,
ტყვლთა თაყვანის ტყვისა დამწვეტო დამაცხრობელი,

დუთის სამსხუტეზღეო ფურნეო ცხოვრების მუქთა მცა
ხობულო,

მე განმამდე მადლით მშეიერი იესოს ქრისტეს მშობულო,
ცხოვრების წყალობს ენბახო მზანელთა ანსა მზნო-
ბულო,

კანას წულის დვინოდ მსმეველო მექონილეთა მთრო-
ბულო,

მუღავ კდდეო წულისა მომტემო ისრულთ ცრემლთა
მშრობულო,

მე მასვი მე მადლით მწუურვალსა იესოს ქრისტეს მშო-
ბულო,

ნაყოფიერო ვენახო ვით ვახო ნორჩ უჭკობულო,
უკუდავებისა მტევანთა მოკუდავთა მოსასთლობულო,
მანდდილობულო ნერგო მე კეთილთ შტოთა მუნობულო,
მე მიგრილე ცოდვით ხაჩვავსა იესოს ქრისტეს მშო-
ბულო,

სიტუჟისა მდუქთისა კონტითა მტვიანთველო დამა-
დგნობულო,

დუთის ძისა კაცად დამზნდელო მით კერზთა დამადნო-
ბულო,

აღმის მესწელის დედაო მით ევას მახადობულო,
 მ შეწებულისა მახადე იესოს ქრისტეს მშობულო,
 სობმნისა დუთისა საჯანუკ ცახტ საუდან დასაჯდო-
 მელო,

კეთილ მოწმუნე მეუეთა გვიგვინად მოსახდომელო,
 კილო წიადს მეუანებულო კიბუკ ცათამდის მწდომელო,
 მ გნა სიმატლისა მასწავე იესოს ქრისტეს მშობულო.
 მის სიბის მიღუბნად დაწმდომო შუა დამ ძაღთ მე-
 სობულო,

გაუქრობელის ღამმწითა ქანწულთა წინა მსწდობულო.
 სუღელთა ღამმწი შნუტილთა მწეკელთა კანთა მშობ-
 ბულო,

მ მოწყალების კანა მიდე იესოს ქრისტეს მშობულო,
 ზეცით დუთის სიტყვის საუჯირო ქუშენად კაცთ მო-
 სათხრობულო,

ანის საუდრისა სასანთლეუ ღამმწი გრძლად გაუქრო-
 ბულო,

მის მთაუბისა დედობით ბნელ ქუშენის მანათობულო,
 მ შენ განმინათლე გონება იესოს ქრისტეს მშობულო,
 ვით მამათ მამის შუწდულო მთავ ლოდის გამამტუო-
 ტცნულო,

დამატკრეველო კერძთა ზე საწუთოს ღმერთთა მკო-
ცელო,

ზინგელ წევრას წეწილთა ბრალისა ადმამხოცელო,

ზე მიკსენ ღუდაო მღჳთისთა ზე ჩემო ხატ სალოცველო,

დაურღჳშველო ზღუდეო გოდოლო შეურწეველო,

ცათაგან დაუტვერეთა წიადთა დამატველო,

მანამ ქრისტეს ღუდაო ასულო სიონველო,

ზე შენ მკობ მეუკ ცოდვილსა ქანწულო მღჳთისა მკე-
ველო,

შენ გვედრები ცისკარო საიღჳქოსა ღდასაო,

ნათულო შანაჳანღუდო საცნაჳრისა მზისაო,

ღუდაო მუცლად მღეულო გამომკსნედისა ტყვისაო,

ზე ტჳჳშობისაგან დამიხსენ მშობელო ღჳთის სიტყვი-
საო,

ნათულო ზე ბწჳინჳალეო თქმულო ადდგომისა ხატო,

სიტყვიერთა ცხოჳანთ ქანო ზე უხილავთ მკევთ დამ-
სხანტო,

ტარვის ზე მწჳემის ღუდაჳ შენუ დამიტვებ მანტო,

ზე ძალი მამუც გაწდმანტუნე სადაც დამხედეს ცოდვის
ფლაცო,

შენს საქებად წიგლითა ანს ვით თუგზი უკმა უტ-

სპი,

მე ვით ვატყვი შენს ქებასა ნაწურთნი ვან ვით წიგნით-

სპი,

მიწინდა ზე ჩემს მავნესა შენგნით კუ მტობი ვანდაურ-

ტუი,

შ ვით ენბაზო განმიწმიდე მე ცოდვისა ბნალოთ ცუტუი,

თქვს ზეით ხსენებულს გამოქობილ კლდინდამ წამოსუ-
ლის დავით გუწამის შვილს უცხონი შეხვდნენ ზე მათის
შიშით მუხლი მოეჭრა.

ლომელმანც მთამან დამფაწა მას მთაზედ იმ სეტყუე-

ბითა,

მეც იმ მთას მსხუტქნელი შევსწინე რაც გითხარ იმ სი-

ტუვეითა,

მეწმე ავდემ ზე წამოველ ციწილითა ზე ტუეითა,

შ სულ გავანედლე გამკმარნი შამხნარა ცრემლთა წი-

უეითა,

გოჭამდის სეტყუას ვანოღი ფეხება მაქუნდა შიშ-

უკელახედ გული მაგრობდა ანახედ ვიყავ მშიშველი,
 ვსთქუა თუ რას მიხამს მაცდური ან მგელი ან ღათვი
 შველი,

ღ შევეზუები აწავის თუ დიერთო შენგი მიშველი,
 აწ უკელას წვრილათ ვერ მოვსთვლი რატ მამან გა
 დამკვდის,

სამი დღე შანბში ვსწოლილვარ მაღლა ან ამიკედის,
 წინ გზასა შაკრას შიშითა წასგლა ვერ ვამბოდის,
 ზ შამშაილისაგან მუცელი მიტკვრია ფურდხედ ფერდის,
 რემს უკან მდევართ გადურჩი იმ ქოლით დღათა ხა
 მითა,

გუთა დღე ღამე ვიცხოვრე შვიდის ცუემლისა ჭამითა,
 დღასით ჯაგნანში ვსძვრებოდა შინ დვრად ვიდოდი და
 მითა,

ღ დღე თერთმეკამდის ვიანე ყოფა ქცევითა ამითა,
 თუმც ან მეჭამა მე ზური თბილ თაჯა ჯავახურისა,
 ანც მესვა დვინო ვახური ან ვიყავ ნაბახურისა,
 ათის დღას მშიერს მამერთვა სადილი საკვებურისა,
 ზ მოუწევანი კვრინჩხა ზ მკვახე მე კოხახურისა,
 ზერანგი მეცვა ახალი ან ძველი მე კვანზე ნაწმა,

სუხლთ ზეთო გავხდი შიშველი შამი-მაცვითა ზენაჲმა,
დიდთა ჭანთაგან ვნებული ოდეს მცნა მამამ ზენაჲმა,
მ მან გამოძინქუო ხელული მ მათვა მგზგენმა მ მზ
რზენაჲმა,

მეთოქმეტეს დღეს მოვაღექ წელის ჰიქსა მე უჭაჲ
დოსა,

შანბში ვსძუჭკ ვითა ნიბლია ვსთქუი აწჳინ ან ამზჳა
დოსა,

შეგხდე გაღმა ლეწევდენ მათწახის ცუმით კალოსა,
მ ვსთქუი თუ აგების უფაღმან აქ მისხნას საკანკალოსა,

ცოტას ხანს უგან მამაღგა მე ორი კაცი ნავითო,
მეგონა ამას მკითხევდენ მანდ რას აკეთებ ღაჭითო,

ისევ გაბჩუნდნენ შეშინდნენ ჩემის უქოჩროს თავითო,
მ მე მუნვებ დაჭჩი დაჯღონდი ვსთქუი თუ წავბდე სან
ითო,

ითო,

რე მნახეს მათის შიშითა მეც ამეშაღა ბაღანნი,
მუხლი მომეჭრა წამენტო ტანში დონე მ ძიღანნი,
შოინს ვეღან წავგდე უგუ ვსძგე მუნ ახლოს იყო ჩაღანნი,

მ განღავიხდე იქიტა რატ დუთიას მეღვა უღანნი,

უცხოთ ნახვას შიშით მუხლთ მოჭრის ღროს ღაკათის
 ლოცვა ზე გალონას.

დმერთო მომხედე ვედრება მისმინე გამიგონეო,
 მუხლ მოდებულ ვად ან ძალ მიძს აქედამ ღამკრის დო-
 ნეო,

ცოდვის მუხრუჭით შეკრულსა მომიშვი მომიფონეო,
 ზე მეძმე შენს გზახედ მიმიძედ სად გინდეს წამიუვანეო,
 იესო მწუემსო კეთილო, ჩემებრ წაწუმედილთ მხო-
 ველო,

ჩავადდი ცოდვის ვნარცვშია ვსცადე ზე ვერ ამოველო,
 ბეძანე მის თხოვნათ მამასა სთხოვე რაც გინდა მთხო-
 ველო,

ზე ვათხოვ შეინდეუვ ცოდვანი წოს მკუდანი განმცხო-
 ველო.

აწ ნება შენი ჩემზედა აღსრულდეს აღსასრულათა,
 შინდა ზე ვედან ღავსძრულვან ძაფლთავან განახულითა,
 თუ მივსნი ისევ გამსახრო ქნისცინისა ჰსჯულითა,
 ზე თუ ანა მომკალ ელტრითა თდონ ნუ წამწემედ სუ-
 ლითა,

გალობა.

მამაჲ შენი ძეო ვითხოვ მიბოძეო,
 ვაძტავო ქვესკნელ ჯანდები მისევტ მიბოძეო,
 წად გძინავს ადევტ უფალო აწ განიდვიძეო,
 მოდი გამძაროე წელ-გულში სულ ღაჯობდუნძეო,
 ღმერთო ღაჯითის მთნეველო მამაო მ სეო,
 ის მტყენი ჩემი მდევნელნი სდევნე განაძეო,
 მ შენ გამიწკვივე ღაჯითსა წაც წინ გზა მიძეო,
 მჴმეო მსძეო ჩემო ტანთა მცძეო,
 ვენ მოგეშვები ცოცხალი თუნდა მაწამეო,
 მიბოძე საზწდო სულისა მშინან მაჴამეო,
 კადეც შემომსე სიტავით სულ კვრკი ამ ღამეო,
 ბაღა ჩაღაში ღაჯისძეწეები ვითა დაღღა მეო,
 მიგზუდი ვით მწეწი ალაღთა დღეს მტყენთა ვან მეო,
 მ ღაჯითის ძევ ღაჯით მიხსენ მე აქადაღმეო,

შევლა ღმერთისაგან ღაჯითისა ცუჴმობიღამ გამოსვლა
 საწუსეთოში.

დაღაღა სსჴა დღე გათუნდა აწვინ ჩნდა ჩემი მდევანი,

ღალახე ადრე წამოვსდებ უძალი ღამას მოევანი,
 წამოველ გზ. სკდ უფალმან მიბოძა სახადო მდღევანი,
 ზე ონი ვიტნი ზე სახამთრო ნაჭყენი მე ნახევანი,
 სახამთრო სიტხით დასჭყენანი ველში მერყეწინა მე
 ცხლადა,
 წყალი ახლოს მხვდა მინანი ვაკაკუტე გასაძეუხლადა,
 ვიტნი უბიდა მამცვივდა გულზე მამედო ცუცხლადა,
 ზე რომ მომეყინა მიდარდა ას ოქროდ ათას ვერცხლადა,
 წყალმან წაიფო მივდივე ვეცადე ვერ დავაჭირე,
 ზეწვა გაწედა მესას დევნით მეც წყალში ან დავაძინე,
 ღუთისაგან გულსა შეჩაკლდა ვაუვედრე ასე ვიტნი,
 ზე თუ მამეც წადა წამანთვა აწ ასე წად გავიწინე,
 შენის წყალობით იხადებეს უოველი დაბადეული,
 აწ მე შეკენილვად წასათვს მე შენგნით განდაგდებული,
 თუ ან გინდოდ ჩემთვანა წად დასჭყედა გამხადებული,
 ზე თუ ანა წისთვს წამანთვა სახადო უბეში დეხული,
 მეწმე წა მოველ გონებას მასვე დაუწევე ვედრება,
 შემინდევ ესე ვითანი უჩევრებითა ყვედრება,
 წაც ავა მიუო დაგიტმო აწ იმას წა შეედრება,
 ზე მაგრავე ასე შეიარსა ან მალ მიძს გრძლად გზახედ
 რება,

თავს დაგებე უთხარ შინშეილათ და გული დაგიუქ-
ნდა,

მანხულობა რ სასჯელი გონების გასაწმენდა,
მქმთვანლეთათვს მაცდურნი მახეთა დაანწყმენდა,
რ ნეპიერობა კონცისა სულისა წასაწყმენდა,

შოვიდოდი რ ვსტიწოდდი მოვსთქუცბდა ჩემსა ზიან-
სსა,

ფშეთის საბოდიშოსა სიტყუებსა გატუოდი თავაზიანსა,
უეწნად აღავს მოვადეკ ტურფასა ლამაზიანსა,
რ მსხმოვანესა ბადნანსა ატმანს რ ვაზიანსა,

დავდურე თავი უკუ ვსძეურ ვაზნანსა შავა ბუნჯილსა,
ადმოვირეხე უუწმნითა მოგნნი შინშეილსა ბწყურჯილსა,
მაგწამ მდშეთისა კი მწცხვუნოდა მე ცოდვით ვინ შექმუ-
რჯილსა,

რ ვეტუოდი წად არ მივენ დეგ შენის საუჭადლის სურ-
ვილსა,

კიტნი მომეც რ წამანთვი ვერ მოვითმინე თმუნითა,
შეგსწუსდი მახე გაუგედრე გცოდე ვანითა ეწითა,
შენ დმქმთმან იგი დაძითვე სულ გნძელეწითა შეწითა,
რ აწ უმჯობესიაც მომბგე მიღწილად სავსე ტენათა,

წით განდვინადო მე ღმერთო ეგე ვითარი ვალობა,
 წატ შენ მამაგე სავსებით უნიცხვი შენი წყალობა,
 უწვინთველ ვარ ანა ვიცი წა დავითის ფსალმუნ ვალობა,
 ზ გთხოვ უმეტაწასა შეშინდო ჩემი ცოდვა ზ ბნალობა,
 თუბმე წინასწარ ჭხედევდი შენ ჩემსა გზასა კუალ-
 ებსა,

შვერის წყალობას უხემდი ჩემსა კონტსა ზ მკალებსა,
 მე ვერ გხედევდი გცოდევდი ლიბნი დამკვრიყო თვალ-
 ებსა,

ზ აწ კონტმან გცოდა კონტს ჭკითხე სუფს ჩუწასა ქს-
 თხოვ ვალებსა,

კონტსა აქუს დანაშაული სულისა ანა ბნალია,
 სულია ღვინო კეთილი კონტი ჭურჭელი მუწალია,
 კონტი ამ სოფლის გემოთა ნებეკობით მთვრალია,
 ზ სული იმ სოფელს დასჯისთვს შიშითა სულ გამქნა-
 ლია,

ეს სიტყვა ჩემთვს სხუას უთქუამს ახლა მიუთხრობ
 მეც სხუასა.

უნდა მეღვინეი საღვინე კარგ გვანად გამოკეცხოსა,
 განაუწევინოს განწმინდოს წატ შაგნით მწიკული ეცხოსა,

მ თუ მისგან წახდეს ღვანოდა მე თავში კეტი მეცხოსა,
 ჭე ღმერთო შენა ამდენე ეს ჩემი სიტყვებ სატინი,
 ჭუნსა ხნოვანსა მახმარე საბელ მაწაწურ ხაზინი,
 ადმომიწმინდე მწიკვლთაგან გული გონება მ ჰინი,
 მ ცოდვით ნამტკვრევთა ნაბძარნი გახიზი მ დამაკინი,
 აწ შეისმინა უფალმან კმა გოდრებისა ჩემისა,
 დადონებულსა მამაგო უამი ნუგეშის ცემისა,
 კმა სამდენათა მასწინა ანამ თუ ზანთ დაცემისა,
 მ საუდასს დარეკეს გამოხდა ზნაალი ზანთა ცემისა,
 და შემაბესმა ზანის კმა გულმან დამიწყო ძეგნაო,
 ზეზედ წამოვსდებ დავიწუ ბუნვილით გამოძხენაო,
 შევხედე საუდრის კანხედა ზინ ჭვანს დანიწეს წენაო,
 მ ვსთქუი თუ უცილოდ აქ ანის ჩემი ბედი მ წენაო,
 განდაიხდა უფალმან ჩემი ემანთა რაც ვალი,
 მერს სიგანული გულისა ანახდათ ჭკუაზედ შემცვალი,
 ასე მიამა ზინიდა მ გაკურე უუბნის მარცვალი,
 მ საჩქაროთ წასვლა მომინდა არ გიყავ კანის დამცვალი,
 კიდევ შევხედე გავშინ ჭე განჩევით დავინახეო,
 თავთ იალქანნი ქალთანი დევთა რქედ გამოვსახეო,
 ვსთქუი თუ ვაი თუ მაცდურმან დამიწყოს რამე მახლო,

ქ მუნ მისვლა ვეღარ გავხედე შონს წასვლა გავიძინა
ხეო,

ვას ხადში ხალი დავკრიფე საგძალი მოვიმზადეო,
ზოგი უბეში ჩავიწეე ზოგი კალთაში ჩავდეო,
კუთლავ სვანიდასმან მამხილას ბინდამდას მოატადეო,
ქ დღისით ნუ წახვალ ანამცა მოგიდგას ვანმე ხადეო,
წაველ უკუ ვსწევ ჩალასა სად უურო იყო ხშირია,
იმეოთმან თქუცხს მტუქთა შეკუაროს წატ მე ამიტუდა
ჭირია,

წამოდგა კოდოს ლაშქარი წა შევსძან ჩალის ძირია,
ქ მე დამანხოზდენ უცილოდ თუ ან დამეცო ბირია,
წა შემანუხეს მეტადრე ვიტყოდა გაჯავრეული,
გინც უნდა იუოს მაკადე სიტოცხლე გამწარეული,
ადან დავდავე წამოვბტი წამოველ განქარეული,
ქ მუნ ახლოს კალის ლეწევდენ მაველ ვათ დაბანეუ-
ლი,

მიუცხოვეს ქ შემოვბენ მუნ ჩემი გამშინჯავები,
შემომეხვავენ გარშემო კატოა ქ ქალთა ჯარები,
მანტო ზეწანგით მოხილთა უელხედ ეციდათ ჯვარები,
ქ მაველ ქ ჯუჭანსა ვეითხვავე ვაწერე ხედ მან-ჯვარ-

ეთმან მიუთხრა მეორეს ღაი კლებათ ღაჩანი,
 კლება და შესმა დამეტა მე სინაწურულით თაგ-ზანი,
 მუხლებმა წყევა დამიწყეს ზე ტანმა შექქნა ზანზანი,
 რ გედავ ღაიდგენს სვეტებმა რ გარდაიქცა ცმანნი,
 წუსულად აღება ზუწს ექქუა უწინვე გამეგონათ,
 სანამდის ის ან ახსენეს მე წუსი ან მეგონათ,
 რა რომ თქუ მს ზუწის სახელი მე იმან მამიფონათ,
 რ ამ სინაწულმან დამშალა ჭავრით შეკრული გონათ,
 რომ გორც რომ ეთმან უაზახმან მე მასინ მამიანათ,
 რომცა რომ მუჟანდა მავლიდა მეცს მამა ჩემი ანათ,
 შევბნადდი გულზედ მიმიქუა მკოცნა რ ცრემლი დუჟა-
 ნათ,
 რ მსწრაფად მოენედ მამგვანა ფხოვლელი იანვანათ,
 წყალს გამიყვანეს ნავითა საუდარში შემიყვანესო,
 დამაწეწინეს შირ-ჯუანი ჯატებსა მათაყვანესო,
 კულაგ მიხმეს სამღივნოშა მავარეს მავაყანესო,
 რ მკათხეს ვანა ხან სად მიკვალ წად იყავ ღამის უა-
 ნესო,
 შევამოკლო აწ და მერგო წაც ვაუბენ ამდენს ხანსა,
 თუ გედაიე ხოლაღს წაველ ხოლაღადამ აშტანხანსა,

მუნით მოსკოვს მეუე ვახტანგს ბაქანს შანოხსა ხანსა,
 ზე ვიახელ ზე თაყვანსა ვეც ბრძანეს სჭკრიტე ჯაბახანსა,
 მიწყალობეს მათ სახელო მომცეს ჯაბაღან-ბაშობა,
 ფეკრთმან ბევრჯელ გაგათენოსთ კანკობა ქჩისცის-
 შობა,

კანგი იუგის ადღგომასა მეუეთავან მეჯლიშობა,
 ზე ხმა შაინი გალობანი ჩან გთ ვეჭნა მდეწა თამაშობა,
 ჯავახის შვილს გამაღუესეს მოშაინეს ჩემებე ცუ-
 დსა,

ზინად მჭლესა ცანად კმელსა ვით ნუეჩიანს ხესა მრუ-
 დსა,
 წაც მე უთხნი მას შიანდის ვით ნაწეცეცხლა უკან ვუ-
 დსა,

ზე ბევრჯელ ასე იმწვიტინის ვოცვით მანს დასცემდის
 მუდსა. —

